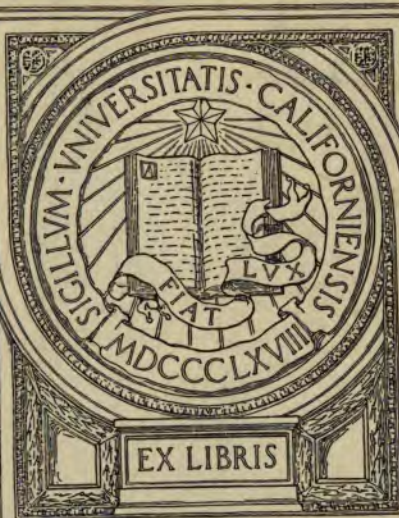

SIGILLVM · VNIVERSITATIS · CALIFORNIENSIS
FIAT LVX
MDCCCLXVIII
EX LIBRIS

Zedeleer naar Ghazzâli.

SOENDANESCHE TEKST.

MET

INLEIDING EN AANTEEKENINGEN

VAN

G. J. GRASHUIS,

O. I. AMBTENAAR,

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

1874.

ZEDELEER NAAR GHAZZÁLI.

ZEDELEER

NAAR

GHAZZÁLI.

SOENDANESCHE TEKST,

MET

INLEIDING EN AANTEEKENINGEN

VAN

G. J. GRASHUIS,

O. I. AMBTENAAR.

TE LEIDEN BIJ A. W. SIJTHOFF.

1874.

CARPENTIER

VOORREDE.

Bij 't geen voorkomt in de „Inleiding" voeg ik nog de mededeeling, dat de uitgave van een Soendaneschen tekst met Arabische letter mede bestemd is om als proeve te dienen van hetgeen bij de Javanen met den naam van Pégon wordt aangeduid. Het teeken voor den pepet-klank moest aan de bestaande Arabische drukletter worden toegevoegd, en zoo als de lezer zal zien, is daarvoor die vorm gekozen, van welken Inlandsche schoonschrijvers en afschrijvers zich doorgaans bedienen.

G.

INHOUD.

INLEIDING.

§ 1. De *Soendanesche litteratuur* is tot op heden nog slechts een armelijk en achterlijk plantje, in vergelijking van de Javaansche, die als 't ware een tuin is, waarin velerlei gewassen en zelfs groote boomen worden aangetroffen. Heeft de laatste reeds voor eenige eeuwen een aanvang genomen, de eerste begint in de laatste jaren, en nog wel grootendeels onder vreemden invloed, dat wil zeggen onder den aandrang van den heer K. F. HOLLE, en onder bescherming van de Nederlandsch-Indische Regering. Grootendeels, maar niet geheel, want reeds sints langen tijd hadden de Soendanezen enkele werkjes, die opgesteld zijn door lieden van eenige ontwikkeling, vooral door mannen van vromen zin. Zedelessen in te prenten, of ook wel de voorschriften van den Islam mede te deelen, of in verhalen over den ouden tijd zedelijke en godsdienstige waarheden in te vlechten, dat was bovenal hun doel. En het middel is de tembang, de gebonden stijl, die eigenaardige poëzie, waarin de Javanen van den lateren tijd de leermeesters of althans de voorbeelden zijn geweest. Poëzie namelijk wat den vorm aangaat, maar zoo weinig poëtisch, dat ik onder al de duizenden Soendanesche dichtregels, welke ik helaas! heb moeten doorworstelen, geen grein ware poëzie heb aangetroffen, geen enkele dichterlijke vergelijking. Niets anders dan woor-

den in maat, zeer dikwijls woorden en uitdrukkingen, om die maat verknoeid, verlengd of verkort, al naar het noodig was. Daarbij komt nog dat de zinbouw soms zeer duister is, en ik mij dikwerf heb afgevraagd of de schrijver zelf niet evenzeer te beklagen was als de lezer, daar ik mij overtuigd hield dat hij het neêrgeschrevene evenmin zou hebben verstaan, wanneer ik het hem had moeten voorlezen. Uitzonderingen op dien regel zijn er, maar het is een regel, en zelfs de boekjes, die onder de goedkeuring van den Heer HOLLE zijn uitgegeven, gaan dikwerf mank aan het euvel, dat ik beschreef.

§ 2. De *Islam op West-Java* gaf voor een goed deel den Soendaneschen schrijver of dichter de stof aan de hand, welke hij bewerkte, om voor verwanten of vrienden, om voor kinderen of leerlingen een nuttig boekje te schrijven. Met opzet zeide ik, de Islam op *West-Java*, want daar is de godsdienst van Mohammed niet zoo vermengd geworden met allerlei resten en fragmenten van de vroegere godsdienst, als bij de Javanen het geval is geweest. De Soendanezen zijn over het geheel goede Mohammedanen, en door hunne eenvoudigheid zijn zij bewaard gebleven voor een groote menigte dwaasheden, waarmede vele Javanen hunne hersenen opvullen en welke zij, ter goeder trouw, voor Mohammedaansche leer uitgeven.

§ 4. De studie van de leer van den Islam is het werk van den Santri. Met dezen naam worden over geheel Java die personen aangeduid, welke in den regel op jeugdigen leeftijd, eenige of verscheidene jaren lang zich wijden aan eene gezette beoefening van de geschriften, handelende over de geboden en de leerstellingen van den Islam. Enkele Santri's brengen het tot eene tamelijke hoogte, en worden dan wel eens onderwijzer of zelfs schrijver, terwijl sommige zich bepalen tot het meer bescheiden werk van afschrijver. Ook zijn er die van de godsdienstschool, de pasantrèn, het Mohammedaansche seminarie op Java, niet veel meer medenemen dan kennis van doa's, dat is, beden of liever formulieren in het Arabisch, welker kracht daarin moet bestaan, dat zij met een geloovig hart gepreveld, zegen en vloek kunnen aanbrengen.

§ 4. De Soendanesche Santri of zijn Goeroe (leeraar) is tevreden met eene kleine bibliotheek. Enkele geschriften zijn voldoende, èn om hem kennis te verschaffen van hetgeen nuttig is voor dit leven en noodig voor de eeuwigheid, èn om hem, al kent hij ze ook niet volkomen, den naam te bezorgen van een knap en kundig man. Zoo zijn er dan ook niet vele geschriften op *West-Java* in omloop, en behalve de eigenlijke leerboeken van de pasantrèn, Arabische boekjes met Javaansche interlineaire vertaling, zijn vooral drie werkjes in Soendaneesch proza de voorname lees- en handboekjes voor den Santri en voor enkele belangstellenden, wier hart uitgaat naar meer kennis en naar hoogere dingen. De namen der bedoelde boekjes zijn: 1. Kitab Pakih; 2. Kitab Oesoel, en 3. Kitab Tasaoep. Het eerste behandelt de leer en de voorschriften van den Islam; het tweede meer uitvoerig de leer van God, dat wil zeggen, al hetgeen een mensch heeft te weten en te gelooven omtrent God. Zijne eigenschappen en Zijne openbaring, en het derde bevat de zedeleer naar GHAZZÁLI.

§ 5. De Mohammedanen in den Nederlandsch-Indische Archipel, die eenige studie hebben gemaakt van hunne godsdienst, kennen van de beroemde en groote mannen van den Islam, wier schriften verre verspreid en beoefend zijn, voornamelijk GHAZZÁLI en SANOESI: den eerste als moralist, den tweede als dogmaticus. Omtrent GHAZZÁLI moge eene korte mededeeling te dezer plaatse den lezer niet ongevallig zijn. — MOEHAMMAD BIN MOEHAMMAD AL-GHAZZÁLI werd in het jaar 451 der Hedjrah (A°. C. 1059) geboren te *Ghazzálah*, in het oostelijk gedeelte van Perzië gelegen, studeerde onder den beroemden Sjáfi'itischen Imám (godsdienst- en regtsleeraar) ABOE'LMA'ÁLI, en begon in het jaar 484 (1091) zijne voorlezingen aan de groote Academie te Baghdád. Na ruim vier jaren ijverigen arbeid onttrok hij zich aan zijn werkkring; hij volbragt de bedevaart naar *Mekka* en wijdde zich nu jaren lang, te *Damaskus* en te *Jeruzalem* verblijf houdende, aan het contemplatieve leven. Omstreeks het jaar 500 (1106) trad hij wederom als leeraar op te *Alexandrië*, maar spoedig keerde hij naar zijn vaderland terug, alwaar hij nog eenigen tijd als leeraar

werkte, maar toch hoofdzakelijk zich overgaf aan het beschouwende leven der Çoefi's, met welke hij verkeerde tot aan zijnen dood, die in 505 (1111) plaats had. Hoewel hij reeds op jeugdigen leeftijd het openbaar leeraarambt liet varen, werkte hij niettemin met grooten ijver voor de verbreiding van de kennis van den Islam en van die beginselen van moraal en ascese, welke hij voor de ware hield. In eene lange reeks van werken, om wier wille het nageslacht hem den eerenaam gaf van *Hhoedjdjathoe'l-Islám*, d. i. „Bewijs van den Islam", verdediger der godsdienst, deed GHAZZÁLI zich kennen als theoloog, als moralist, als jurist en als philosooph. De Inlanders op *Sumatra* en op *Java* weten, wel is waar, niet veel van zijne werken, maar een tweetal daarvan zijn bekend, en de voornaamste leeringen daaruit zijn langzamerhand in compendieusen vorm vervat en min of meer publiek eigendom geworden. Bedoelde werken zijn: de „Kitáboe'larba'ína fí oeçóeli'ddíni", d. i. *Het boek der veertig (overleveringen) omtrent de grondbeginselen der godsdienst*, op zich zelf een compleet werk, maar oorspronkelijk behoorende tot een grooter werk van GHAZZÁLI, namelijk de „Djawáhiroe'l-Qoer'án", d. i. *De edelgesteenten des Qorans*, — benevens de „Bidájathoe'l-Hidájath", d. i. *Het begin der leiding*, hetwelk de schrijver bestemde om tot handleiding te dienen voor degenen, die later de diepere geheimenissen zouden willen verstaan van het beroemde werk: „Ihhjá' 'oelóemi'ddíni", d. i. *De ontginning der Godsdienstwetenschappen*. Het eerstgenoemde boek heb ik op *West-Java* alleen „Arba'ína" hooren noemen; ik heb het evenwel nooit gezien. Van het tweede is door een Maleijer, of liever een Palembanger, ABDOE'ÇÇAMAD, die zich te *Mekka* ophield, eene Maleische bewerking geleverd, waarbij hij gebruik heeft gemaakt van andere werken van GHAZZÁLI, terwijl hij aan zijn boek den titel gaf van „Hidájathoe 'ssalikína", d. i. *Leiding van de wandelaars (op den weg der geregtigheid)*.

§ 6. De Soendanesche „Kitab Tasaoep", d. i. *Boek der Moraal*, is zeer beknopt, en slechts een uittreksel, wie zal zeggen voor de hoeveelste maal een uittreksel van een uittreksel uit GHAZZÁLI. Of de schrijver de „Arba'ína" zelf heeft geraadpleegd,

dan of hij de „Bidájathoe'l-Hidájath" heeft ter hand genomen, dat is moeijelijk te beslissen. In elk geval is het Soendanesche werkje niet een vertaling van of eene bewerking onmiddelijk naar ABDOE'ÇÇAMAD. Het boekje komt zelden voor; althans ik heb het slechts eenmaal op mijn weg ontmoet, en toen dadelijk op eerlijke wijze geannexeerd. Bij de uitgave heb ik mij dus ook moeten houden aan het eenige mij bekende exemplaar, waarin alleen enkele schrijffouten zijn verbeterd, terwijl het overigens wordt gegeven geheel in de spelling van den schrijver of afschrijver. De taal is vrij zuiver en de stijl dragelijk, hoewel niet te vergelijken met enkele bladzijden proza, zooals de Panghoeloe van *Garoet* die nu en dan levert in zijne „Tjarita Abdoerahman djung Abdoerahhim". Dit is echter een deugd van het boekje dat geen Europeaan de hand heeft gehad in de zamenstelling, en men hieruit zien kan hoe een Soendanees op zich zelf en voor zich zelf proza schrijft. En als een proeve van ongekunsteld proza geef ik dan ook den beoefenaar van het Soendaneesch met alle vrijmoedigheid de „Kitab Tasaoep" in handen.

§ 7. Het letterschrift, dat meest gebruikelijk is in Javaansche en Soendanesche werken en werkjes, die voor de studie van den Santri zijn bestemd, of die althans regtstreeks in verband staan met de pasantrèn, is het Arabische, en wel voorzien van klinkerteekens. Op eenvoudige wijze wordt op *Java* in dat schrift de é- of è-klank voorgesteld door *aj*, en de o-klank door *aw*, terwijl de stomme e door een eigen teeken wordt uitgedrukt. De lezer, die gewoon is aan het Arabisch-Maleische alphabet, en de gebruikelijke spelling van de Maleische geschriften kent, zal zonder moeite zijn weg vinden in de „Kitab Tasaoep". Eigenaardigheden in de schrijfwijze op *Java*, die ook voorkomen in Maleische handschriften, en afwijkingen van hetgeen bij het Maleisch gebruikelijk is, zal men hier en daar aantreffen. Maar deze zijn van weinig belang, en daarbij zoo ligt te begrijpen, dat ik het onnoodig acht er eene opgave van te doen of er eene verklaring van te geven.

§ 8. Wie de schrijver is van de „Kitab Tasaoep", en wanneer hij heeft geleefd, daaromtrent kan ik niets mededeelen. Ook de

„Kitab Pakih" en de „Kitab Oesoel" zijn van onbekende herkomst, maar dat schaadt niet aan de beteekenis en het gezag, die er door den Soendanees aan worden toegekend. Die godsdienstige werkjes schrijft, doet het „karana Allah", d. i. ter eere Gods, en dus behoeft het niemand verwondering te baren, dat de schrijver zijn naam niet opgeeft. De aard en omvang van de genoemde en van andere diergelijke boekjes zijn daarbij zoodanig, dat er geene sporen in worden aangetroffen van den tijd wanneer, en van de plaats waar de opstellers hebben geleefd.

AANTEEKENINGEN.

Inleiding.

§ 1.

Het oudste mij bekende Soendaneesche werkje is van het jaar 1223 der Hedjrah, dus nu 65 jaren geleden opgesteld, en heeft tot titel: „Pernata Istri", d. i. *Lessen voor vrouwen*. Het is een wawatjan, een gedicht, 140 coupletten groot, waarin Mohammed sprekende wordt ingevoerd; de Profeet namelijk geeft zijne dochter Fatimah onderrigt in de pligten, die zij te vervullen heeft jegens haren echtgenoot, Ali, en jegens God, terwijl hij besluit met eene beschrijving van de twintig eigenschappen Gods. Het boekje is nog al gezocht en geliefd bij den Soendanees; over het geheel is het vrij verstaanbaar, en er komen slechts enkele Javanismen in voor. Wat de taal betreft, is het in sommige opzigten beter dan vele wawatjan's, die als volksboeken voor den Soendanees door de Regeering zijn uitgegeven. De meeste daarvan zijn staaltjes van slechte taal en duisteren stijl, zoodat ik den beoefenaar van het Soendaneesch geen enkel dier poëtische producten zou durven aanbevelen. Eerst in den laatsten tijd zijn de Heer HOLLE en de Panghoeloe van *Garoet* op een beteren weg met een paar proza-werkjes, namelijk de „Kitab Dongèng-dongèng noe aranèh" (1866) en de „Dongèng-dongèng piuntungun" (1867). Van den stapel vroegere werkjes is alleen de „Tjarita Abdoerahman djung Abdoerahhim" (1863) en het Brievenboek van HOLLE (1861) van blijvende waardij. Wat overigens betreft de vraag of het mogelijk is goed Soendaneesch te schrijven, dat wil zeggen of de taal zelve zich daartoe leent, ik aarzel niet daarop bevestigend te antwoorden. Het is overdrijving van den bovengenoemden Panghoeloe, wanneer hij in de poëtische voorrede van zijne „Do-

ngèng-dongèng piuntungun" zegt: „hantu aja boekoe woengkoel basa Soenda", d. i. er zijn geene boeken in zuiver Soendaneesch, — „basana tatjan bersih, tjampoer Djawa djung Malajoe", d. i.: de taal is nog niet zuiver, maar gemengd met Javaansch en Maleisch. De verdienstelijke man heeft zelf wel schuld daaraan dat die gemengde taal in geschriften nog niet is verbannen, omdat hij niet uitsluitend zich heeft toegelegd op het schrijven van goed Soendaneesch proza. En wil hij met alle geweld dichten, waarom dan niet de onnoodige uitheemsche woorden verbannen, en een weinig meer werk besteed aan de wawatjan's, die nu wriemelen van Javanismen, zooals de Panghoeloe en de Heer HOLLE zelf wel weten. Het Soendaneesch is rijk genoeg om zich uit eigen voorraad te kleeden, en behoeft niet in een bont en geleend pak te voorschijn te komen. En de taal des volks, dat is de eigenlijke taal, heeft zoo vele vreemde bestanddeelen niet in zich opgenomen, als men oppervlakkig zou denken. Er is een groot verschil tusschen de gekunstelde schrijfstijl van een wawatjan-dichter en de levende, frissche taal in den mond des volks. Schrijvers, zoo als bij voorbeeld de opsteller van de „Kitab Tasaoep", leveren dan ook wel degelijk boekjes in goed Soendaneesch, behoudens eene enkele uitdrukking of een enkel woord dat afkeuring verdient.

§ 2.

Goede Mohammedanen, in dien zin, dat zij stipt alle voorschriften van den Islam zouden kennen en opvolgen, zijn overal schaarsch, maar zoo zijn ook in alle Christenlanden die Christenen schaarsch, wier lust en leven het is in alles hunnen Meester en Voorganger te gehoorzamen. Toch heeft de uitdrukking, welke van de Soendanezen werd gebezigd, alle regt van bestaan, mits men er een gezonden zin aan hechte, zoodat daarmede worde uitgedrukt, dat zij over het geheel den Islam gelooven en volgen, zonder dien te vermengen of te verwarren met allerlei onbegrepene en onbegrijpelijke voorstellingen uit de voor-islamitische periode, de djaman Boeda, zoo als men veelal zegt. Wat men overigens ook moge zeggen omtrent het volksgeloof en het bijgeloof van Soendanezen en Javanen, dit is ongetwijfeld een belangrijk ding, dat het volk, en met name de meer verstandigen en ontwikkelden Gods éénheid erkennen en gelooven. Daardoor onderscheiden zij zich gunstig van menschenetende Heidenen, als de Batakkers, en van wijsgeerige en droomende Heidenen, als de Hindoes.

§ 3.

Santri. — De gewone verklaring van dit woord en de vertaling door: *priesterleerling*, is niet juist. Santri op *Java*, is moerid op *Sumatra*, met name in de Padangsche Bovenlanden. Terwijl dit laatste Arabische woord zeer duidelijk is, en gepast om den *leerling* in de godsdienststudie aan te duiden, wordt op *Java* bestendig het woord santri gebezigd. En niet alleen voor de eigenlijke bezoekers van de pasantrèn, waar men hoogere en diepere dingen leert verstaan dan bij den gewonen onderwijzer, die den knaap den Qoran leert oplezen (ngadji), maar ook voor ieder, die zich onderscheidt door godsdienstigen zin en onder de zijnen optreedt als een vrome of fijne. Liefst zou ik de herkomst van het woord zoeken in het Sanskrit; daar toch beteekent *sattrin* of *satrin*: offeraar, offerpriester, van: *sattra* of *satra:* offer. De santri wordt na eenige jaren vlijtige studie ahli (van het Arabische ahl, eigenlijk: volk, lieden van zekere partij of rigting), en wel: al naar mate hij eenig vak van studie heeft beoefend, ahli sara', ook wel: ahli sarè'at, zoo hij zich heeft toegelegd op de kennis van het religieuse regt, de 'ilmoe pakih (Ar.: *'ilmoe 'lfiqh*), ahli hakèkat, ahli tarèkat, of ahli ma'ripat, zoo hij dieper is doorgedrongen in de geheimenissen der godsdienstleer. Met de drie laatste benamingen, waarvan de volgorde niet altijd gelijk wordt opgegeven, want sommigen stellen de *hakèkat* boven en na de *tarèkat*, bedoelt de Inlander drie graden van godsdienstige kennis en ontwikkeling. De hoogste is de *ma'ripat;* die daartoe is gekomen, heeft volledige kennis (Ar.: *ma'rifath*) van God, is los van het aardsche, en zelfs zoo ver gevorderd dat de uitwendige eeredienst, dat reiniging en gebed volgens de erkende voorschriften, eigenlijk door hem niet meer behoeft waargenomen te worden. De *ahli mari'pat* is dan ook een vinnig tegenstander van de *ahli sara'*, die zich aan het uitwendige houdt, en daarmede God dient. De *hakèkat* (Ar.: *hhaqiqath*), is de waarheid, het ware inzigt, dat wil zeggen, het heldere begrip van de beteekenis der godsdienstige verrigtingen, welke de Wet (*Sara'*, Ar.: *Sjar'*) eischt. Dat inzigt wordt verkregen door de studie van de leer van Gods eigenschappen, een onderwerp, te hoog voor hen, die tevreden zijn met de stipte vervulling der geboden volgens de letterlijke beteekenis. De *tarèkat* (Ar.: *thariqath*, pad, gang, manier van doen), is de practijk, waarbij de inhoud en de voorschriften der Wet in beoefening

worden gebragt, en de godsdienstigheid zich openbaart in een deugdzaam leven. De beide laatstgenoemde graden staan in zekeren zin naast elkander, en het beleven en beoefenen der Wet (*Sara'*), het volgen der *Sarè'at* (Ar.: *Sjarî'ath*, geopenbaarde godsdienst, weg ter zaligheid), der godsdienstinstelling, welke door Mohammed is gegeven, is gelijkelijk de pligt van hen, die tot deze graden zijn gevorderd. Dan zijn er nog *ahli tasaoep* (Ar.: *taçawwoef*, eigenlijk: Çoefistische ascese) lieden, die zich meer bezig houden met de *moraal*, want zoo denkt zich de Inlander de beteekenis van het woord, terwijl het begrip van mystieke en pantheïstische ascese is buitengesloten. Verder zijn onder de *ahli Sara'* enkele ondersoorten, b. v. b., de *ahli tapsir* (Ar.: *tafsir*, verklaring), die hunne studie maken van den Qoran met een interlnieaire vertaling, de *ahli nahoe*, (Ar.: *nahhw*), die zich op de Arabische Spraakkunst toeleggen, en andere meer.

Doa. — Het Arabische doe'á', in het Soendaneesch: doa, in het Javaansch: doengá, dongá of dowá, beteekent: *aanroeping*, *bede*. In tegenstelling van de *salat* (Ar.: *çaláth*), het rituele gebed, is de doa, de bede, het formulier, dat wordt uitgesproken met eene bepaalde bedoeling en bij eene bepaalde gelegenheid, om zegen te erlangen, om een wensch vervuld te zien, om eene offergave (*sidekah*, Ar.: *çadakath*) aan God te wijden. De formule is Arabisch, en bij den Inlander is dus het opzeggen der doa louter lippendienst. Omtrent dit onderwerp kan de lezer nadere bijzonderheden vinden in het eerste verhaal van de „Kitab Dongèng-dongèng noe aranèh" van den Panghoeloe van *Garoet*, waarbij ik alleen hier nog opmerk, dat djampè beteekent: *bezwering*, *bezweringsformule*, zoodat dus elke doa, die moet strekken om iemand tot zijn doel te brengen, eene djampè is, en dat een Kitab paririmbon (Jav.: *parimbon*) een boek is met *djampè's* en met *alamat's* (Ar.), d. i. verklaringen van allerlei voorteekenen, die zich of in de natuur, of aan het menschelijk ligchaam vertoonen. Van de laatste geef ik een paar voorbeelden uit een Soendanesche Kitab paririmbon. — „Lamoen kekedoetan iroeng ti katoehoe, alamat munang ridjeki noe halal; lamoen kekedoetan iroeng ti kèntja, alamat papanggih djung baraja sarta soeka ati", d. i.: Het trillen van den regter neusvleugel is een voorteeken dat men geoorloofd levensonderhoud zal bekomen; het trillen van den linker neusvleugel, dat men zijne bloedverwanten zal ontmoeten en zich zal verblijden. — „Lamoen lini di boelan Moeharam, alamat djalma koerang ibadah; lamoen ti puting, alamat mahal parè sarta rèja noe padoe", d. i.: Aardbeving in de maand Moeharram

is een voorteeken dat de menschen in vroomheid zullen achteruitgaan, en komt zij bij nacht, dan is het een voorteeken dat de rijst duur zal zijn en dat er velen oneenigheid zullen hebben.

§ 5.

In 1863 gaf de Nederlandsch Indische Regering een boekje uit, waarvan de Soendanesche titel is: „Wawatjan petikan Bidajatoessalik", d. i., Gedicht, getrokken uit de Bidajatoe'ssalik, — waarmede niet anders wordt bedoeld dan de Hidájathoe'ssalikína van ABDOE'ÇÇAMAD. Dit boekje, 186 coupletten groot, deelt eenige hoofdzaken mede uit het genoemde werk, maar niet in de volgorde van het oorspronkelijke. Het houdt zich hoofdzakelijk bezig met fatsoen en goede manieren, zoodat de zedeleer, die er nog in gebleven is, er mager en armoedig uitziet. Kluchtig is de behandeling der zeven ledematen des ligchaams, waarover in het eerste gedeelte van de „Kitab Tasaoep" gesproken wordt. Uit een gevoel van kieschheid, denk ik, heeft de bewerker in plaats van de pardji (geslachtsdeelen) baard en knevels genomen, en leert hij nu (op blz. 54) dat men niet met zijn baard mag spelen en zijne knevels niet mag opstrijken. Dan nog maar liever gedaan, zoo als de Panghoeloe van *Garoet* in de „Tjarita Abdoerahman djung Abdoerahhim" (blz. 128), die slechts zes ledematen optelt. Overigens zie ik niet in, waarom in een boekje voor Inlanders zoo iets niet mag worden genoemd. Aanstootelijk is het voor hen niet, en als het pas geeft, wordt zelfs wel in een brief de leer omtrent de zeven ledematen behandeld, zoo als blijkt uit het schrijven van een Soendanees, medegedeeld in het Brievenboek van HOLLE, onder N°. 31.

TEKST.

BLADZ. 3.

1). Het eerste gedeelte van de K. T., eindigende met regel 3 van blz. 8, handelt *over het regt gebruik der zeven ledematen.* Het is de korte inhoud van het 3de Boek der „Hidájathoe 'ssalikína" (Inl. § 5), hetwelk tot opschrift heeft: „Bab jang katiga pada menjatakan mendjaoeh segala ma'çijath jang tláhir", d. i.: Boek III. Over het nalaten der uitwendige ondeugden. — Het 4de Boek der Hid. handelt over het nalaten der inwendige ondeugden, en daarmede komt het tweede deel der K. T. overeen, terwijl het derde deel der K. T., beginnende op

bladz. 12, met het laatste woord van regel 9, beknoptelijk handelt over de deugden, of zoo als gezegd wordt in het opschrift van het 5de Boek der Hid., „Over de inwendige deugden, dat is de Godsvrucht des harten". In de „Handleiding bij de beoefening der Maleische Taal- en Letterkunde" (3de deel, bladz. 194) gaf Dr. DE HOLLANDER onder het opschrift: Onderscheidene Zedelessen, eenige stukken van het 3de Boek der Hid., en het daar medegedeelde komt vrij wel overeen met de woorden der K. T. De tekst echter, waarvan gebruik is gemaakt, is nog al bedorven geweest, en daarbij zijn er uitlatingen van gedeelten, die voor het goed verstand van den zamenhang niet achterwege hadden mogen blijven. Zoo is regel 5 van bladz. 196 onverstaanbaar, alwaar gelezen moet worden: „Sama ada orang Islam ataw kapir jang tertantoe. Bersalahan dengan 'oemoem, maka ja-itoe tiada mengapa".

2). Opschrift. — De uitdrukking: A'óedzoe enz., d. i.: Ik neem tot God mijne toevlugt tegen den gesteenigden Satan, — heeft de Inlander veel in den mond. Aan het hoofd der Zedeleer geplaatst, wordt zij gebezigd om aan te duiden dat men tot God zijne toevlugt moet nemen, wil men bevrijd blijven van de zonden, waartoe de Satan den mensch zoekt te verleiden. De aanroeping van Gods naam: Bism' illahi enz. komt voor aan het begin van elk religieus geschrift van den Archipel. De derde Arabische uitdrukking: Wabihi enz. beteekent: en van Hem vragen wij hulp, (namelijk) van God.

3). Regel 3. — Moekalap (Ar.: moekallaf) beteekent: aan de wet onderworpen, en komt op hetzelfde neêr als de gewoonlijk voorkomende uitdrukking: akil-balèg, of akal-balèg (Ar.: *'áqil*, die zijn verstand heeft, die tot jaren des onderscheids is gekomen, en *báligh*, meerderjarig), en duidt diegenen aan, welke de jaren van puberteit hebben bereikt.

4). Regel 8. — De woorden: anoe migawé, zullen moeten wegvallen.

BLADZ. 4.

5). Reg. 3. — Moedabilé heeft voor de oorspronkelijke Arabische *dzal* een *dal*, even als idin en modin. Bij de Soendanesche uitdrukking, waarmede genoemd woord verklaard wordt, houde men in het oog dat kasèp uitsluitend wordt gebezigd van een man, en gulis van een vrouw, tot aanduiding van onze begrippen: schoon, knap, welgemaakt. Sjahwat (Ar.: begeerte) beteekent: zinnelijke lust, geslachtsdrift.

6). Reg. 5. — A i b is het Arabische ’a j b, gebrek, aan het ligchaam of eenig ligchaamsdeel.

7). Reg. 7. — N g a d j i is het oplezen op zingenden toon van den Qoran of een ander boek van godsdienstigen inhoud. Overal in de Mohammedaansche wereld wordt de jeugdige leeftijd der jongens, bij uitzondering slechts die der meisjes, voor een deel gewijd aan het oplezen van den Qoran, dat is, van den Arabischen Qoran. Vooral omdat de taal van het boek den leerling vreemd is, moet een lange tijd van oefening voorafgaan, eer de knaap als v o l l e e r d (Sd.: *hatam;* Jav.: *katam*, van het Ar.: *chátam*, einde), wordt aangemerkt. De gewone leergang bij die studie is op *Java* de volgende. Men begint met de a l i p - a l i p a n, een Arabisch abé-boek, tevens spelboek, niet voor woorden, maar alleen voor lettergrepen. Dan komt de beurt aan de eerste Soera van den Qoran, de p a t è h a h (Jav.: *patikah* of *patékah* van het Ar.: *fátihhah*, begin, naam van de 1ste Soera), waarvoor men ook wel zegt: a l h a m d o e (Ar.: de lof), naar het begin dier Soera. Vervolgens wordt de t o e t o e r o e t a n (Jav.: *toeroetan*) ter hand genomen, zijnde dit de benaming, waarmede een afschrift van de laatste d j o e z (Ar.: deel) of d j o e j, zoo als de Soendanezen doorgaans zeggen, van den Qoran wordt aangeduid. De Soera’s van deze 30ste Qoran-afdeeling, Soera 78 tot en met 114, worden in omgekeerde volgorde opgeschreven en gelezen: de leerling begint met de laatste Soera, en gaat dan over tot de 113de en zoo vervolgens. Nu ligt de Soera J a s i n (Soer. 36) aan de beurt, en vervolgens wordt een halve Qoran, t e t e n g a h a n (Jav. *tengahan*), of een volledig exemplaar van het heilige boek den leerling in handen gegeven. Wanneer de onderwijzer verklaard heeft dat de knaap h a t a m is, geeft de vader een feest, en bij die gelegenheid moet de jonge Mohammedaan proeven geven van zijne bekwaamheid in het vlug en kunstmatig oplezen van eenige stukken uit den Qoran.

8). Reg. 7, 8 en 9. — De Qoran, de voornaamste kenbron van den Islam, is voor de meeste Inlanders een gesloten boek, hoe dikwijls zij dien ook ter hand nemen om er uit op te lezen. Enkelen zijn er, die door langdurig verblijf op eene p a s a n t r è n sommige uitdrukkingen en verzen van den Qoran leeren verstaan. Een ander geval is het met de Overleveringen van den Profeet, de h a d i s N a b i (Ar.: *hhadítz*, voorval; verhaal van iets, dat den Profeet Mohammed is overkomen en dat hem aanleiding gaf tot eene mededeeling, die zijne volgelingen strekken kon tot rigtsnoer voor leer en wandel). Deze gaan door de geheele Mohammedaansche wereld van geslacht op geslacht over, en

komen ook in den Indischen Archipel in geschriften voor. — De Oeçóel, hier door den schrijver bedoeld, zijn de „Oeçóeloe'ddín", d. i. Grondbeginselen der godsdienst, waaronder verstaan wordt de wijsgeerige behandeling van de leer van God en van den Profeët of Gezant Gods, dus van God en Zijne Openbaring. Van die Mohammedaansche wetenschap, welke ook wel den naam draagt van „'Ilmoe 'lkalâm", d. i. Dogmatiek, zoo als wij zouden zeggen, kent men op Java zeer weinig, en dat weinige is vervat in de werkjes, die Oesoel of Kitab Oesoel worden genoemd. Een uittreksel, of-liever een deel van die wetenschap is de beschrijving van de twintig eigenschappen Gods, welke onder den naam van „Sipat doewa poeloeh" voorkomt. — Over Pakih en Tasaoep, zie Inleiding, § 4 en 6.

9). Reg. 18. — De dikir (Ar.: *dzikr*, vermelding; lofprijzing Gods door vermelding Zijner namen en eigenschappen, of ook door herhaling van den uitroep: *la ilaha illa' llah*, d. i.: er is geen God dan Allah, of: Allah, of: hoewa d. i.: Hij, namelijk God), waarmede in de voornaamste Mohammedaansche landen de derwisj God vereert, komt op Java ook voor, hoofdzakelijk bij gelegenheid van de Moeloed, d. i. Mohammeds geboortefeest.

BLADZ. 6

10). Reg. 11. — De aanhalingen uit den Qoran beteekenen: De vloek Gods zij op de ongeloovigen; de vloek Gods zij op de leugenaars. De eerste uitspraak komt voor aan het slot van het 83ste vers van Soera II; de tweede is ontleend aan het slot van het 54ste vers van Soera III. Op vernuftige wijze wordt hier het zedelijk voorschrift om geen vloek (*la'nat*) over iets of iemand uit te spreken gehandhaafd, terwijl de Qoran den ongeloovige en den leugenaar, d. i. die tegen God liegt, die Gods openbaring voor leugen verklaart, in duidelijke woorden vloekt. De schrijver zegt immers (regel 9): „bèda-bèda enz.", d. i.: een ander geval is het, wanneer (men vloekt) in het algemeen. Dit is de tegenstelling van: „anoe ditangtoekun", d. i.: iemand, die bepaald wordt genoemd.

BLADZ. 7.

11). Reg. 8. — Het Arabische *sjoebhat*, d. i. twijfelachtig, dient tot aanduiding van die dingen, welke in den Qoran of de overlevering niet

bepaald zijn genoemd als *haram*, verboden, of als *halal*, geoorloofd.

12). Reg. 10. — P a r d j i (Ar.: *fardj*) beteekent in het Soendaneesch en Javaansch in den regel de pudenda der vrouw; op deze plaats echter schijnt de weldra volgende aanhaling uit den Qoran den schrijver er toe gebragt te hebben om p a r d j i te bezigen in plaats van d a k a r (Ar.: *dzakar*).

13). Reg. 13 en 14. — De aangehaalde plaats uit den Qoran komt tweemalen voor, namelijk in Soera XXIII: 5 en 6 en Soera LXX: 29 en 30.

BLADZ. 8.

14). Reg. 1 en 2. — „Lamoen enz.", beteekent: Indien er sterke dwang wordt uitgeoefend, en het is niet van wege eene noodzakelijke reden, die aanleiding zou geven, dat het eene goede daad (*moeçlihhath*) zou zijn voor het toekomende leven of voor de godsdienst, dan is het verboden en zondig.

15). Reg. 4. — De inwendige ondeugden, waarover de schrijver nu gaat handelen, zijn ten getale van tien, volgens de telling en indeeling van GHAZZÁLI in het 3de Boek der A r b a ' î n a, namelijk:

1. vraatzucht,
2. praatzucht,
3. toorn,
4. nijd,
5. gierigheid en hebzucht, en
6. zucht naar aanzien,
7. wereldsgezindheid,
8. hoogmoed,
9. geestelijke hoogmoed,
10. schijnheiligheid.

16). Reg. 15. — De beide laatste ondengden worden hier niet opgeteld, denkelijk omdat de schrijver geen kans zag die met een enkel Soendaneesch woord aan te duiden, zoo als hij kon doen met de acht overige, of dewijl hij heeft gevoeld dat t a k a b o e r, o e d j o e b en r i j a alle drie behooren tot zelfverheffing (n g a g o e n g k u n d i r i m a n è h).

BLADZ. 9.

17). Reg. 3. — Hier wordt gedoeld op Soera IV: 114.

18). Reg. 15. — De woorden: b o g a h a t è, moeten wegvallen.

BLADZ. 10.

19). Reg. 3. — De bedoelde Qoran-verzen, Soera III: 175 en 176*a*, worden aangehaald naar den zin, en niet woordelijk.

20). Reg. 11. — De aanhaling, eindigende met het eerste woord van regel 16, is eene omschrijvende vertaling van Soera XXVIII: 83.

BLADZ. 12.

21). Reg. 14. — De tien inwendige deugden zijn de volgende:

1. berouw en bekeering,	6. reinheid van zin,
2. vreeze Gods,	7. vertrouwen op God,
3. onthouding van de wereld,	8. liefde tot God,
4. lijdzaamheid,	9. berusting in Gods wil,
5. dankbaarheid,	en 10. het gedenken aan den dood.

22). Reg. 21 en 22. — Tjek .... 'oelamá', beteekent: „luidens de bewijzen van den Qoran en de overlevering van den Profeet, waarmede alle geleerden overeenstemmen". — De vier kenbronnen van den Islam zijn: 1°. de Qoran; 2°. de overlevering of traditie; 3°. de overeenstemming van hetgeen wordt getuigd door degenen, die Mohammed hebben gezien en gehoord, dat is, de idjmá' (Jav.: idjmak), en 4°. de redenering bij gevolgtrekking of de analogie, dat is, de qijás. Hoewel al hetgeen die genoemde bronnen bevatten, met het woord dalil (zie bladz. 5, reg. 20) wordt aangeduid, draagt de Qoran den naam van bewijs, argument bij uitnemendheid. Over de traditie vergelijke de lezer Aant. 8, en het zal hem duidelijk worden, hoe onze schrijver de vier bronnen te dezer plaatse tot een drietal maakt. Immers komt de idjmá' der vrienden (*sahabat*) neêr op het getuigenis omtrent de leer en de geboden van den Islam in verband met woorden of daden van den Profeet. De vierde bron bevat de leeringen en stellingen van de groote regtsgeleerden, tevens godgeleerden, die het systeem der Mohammedaansche theologie en jurisprudentie hebben gevestigd en voltooid. Zij hebben wel is waar met het verstand geredeneerd, maar hunne verklaringen worden als gezaghebbend erkend, wat niet het geval is met elke denkbare uitspraak van de latere regtsleeraars of ook van ieder geloovige. De bewijzen, die in den Qoran, in de traditie, in de overeenstemming en in de gevolgtrekking zijn vervat, heeten gezamelijk dalil sara', bewijzen der Wet, in tegenstelling van de dalil 'akal, dat is, de verstandsbewijzen.

BLADZ. 13.

23). Reg. 14. — De aangehaalde plaats is het slot van Soera VII:

153. Wat meermalen met Inlanders gebeurt, dat zij de klinkers der Arabische woorden onjuist weêrgeven, is ook hier het geval met rahh-matan, waarvoor te lezen is: rahhmatoen.

24). Reg. 17. — De opgegeven zinsnede is de voorlaatste van Soera XXXV: 25.

25). Reg. 20. — Soera XCVIII: 8.

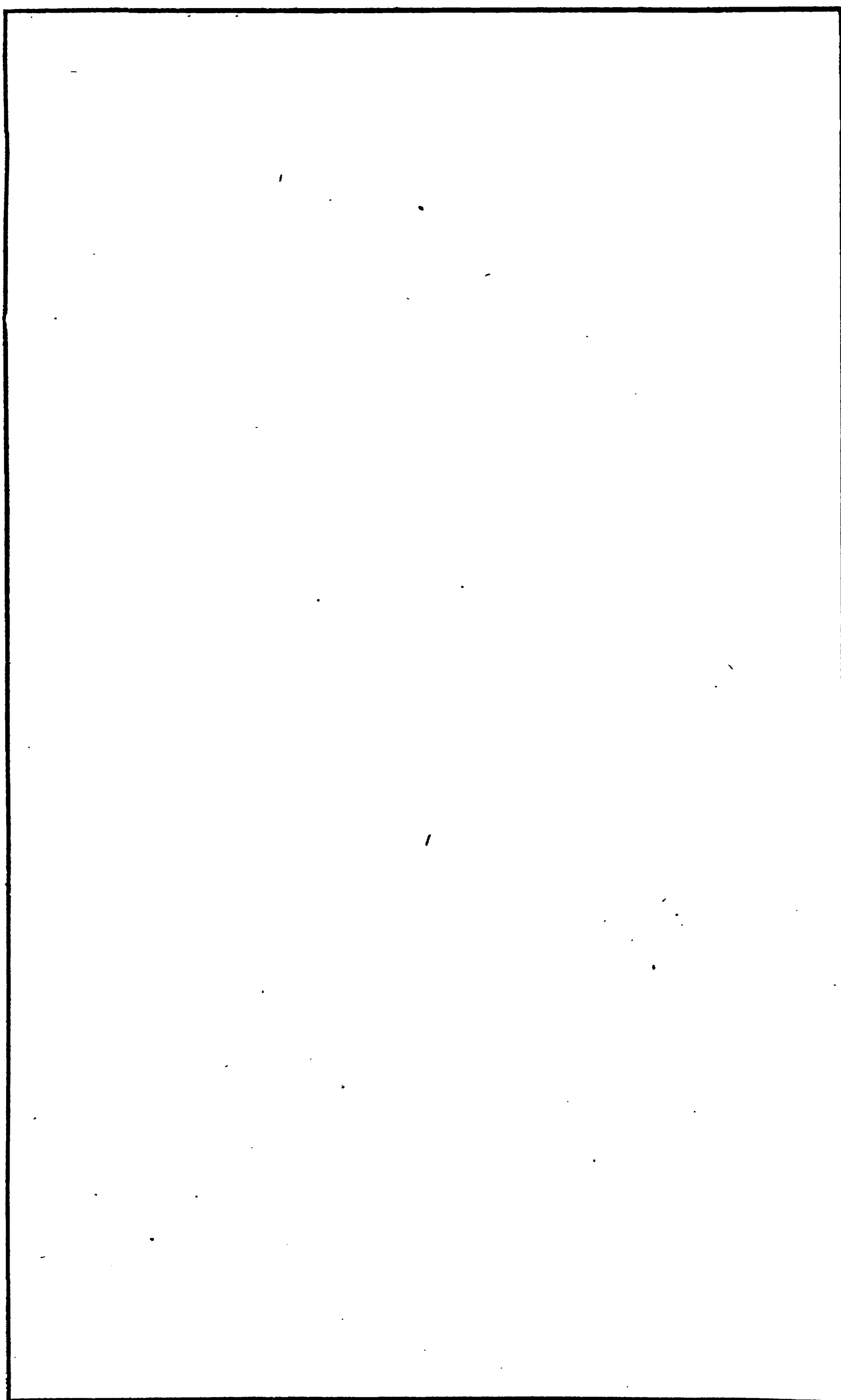
BLADZ. 14.

26). Reg. 15 en volgg. — Ter opheldering van de religieuse beteekenis der woorden: wadjib en parloe, soenat, makroeh en wenang diene de volgende aanhaling uit de „Kitab Oesoel". „Ari rèjana hoekoem sara' tèh lima perkara: sahidji, wadjib; kadoewa, soenat; katiloe, makroeh; kaopat, haram; kalima, wenang. Ari noe wadjib tèja, naon-naon noe dipigawè, munang gandjaran; ari ditinggal, munang siksaan. Ari noe soenat tèja, naon-naon noe dipigawè, munang gandjaran; ari ditinggal, hantu munang siksaan. Ari anoe haram tèja, naon-naon noe dipigawè, munang siksaan; ari ditinggal, munang gandjaran. Ari anoe makroeh tèja, naon-naon noe ditinggal, munang gandjaran; ari dipigawè, hantu munang siksaan, hantu munang gandjaran. Ari noe wenang tèja, naon-naon noe dipigawè atawa ditinggal, saroewa baè, tu munang gandjaran, tu munang siksaan. Tatapi èta kabèh noe lima tèh, koedoe makè sarat djung sabab". Uit het oogpunt der Wet beschouwd zijn dus de handelingen des menschen, òf noodzakelijk, wadjib of parloe, òf verdienstelijk, òf verboden, òf verwerpelijk, òf onverschillig, wenang of halal.

BLADZ. 19.

27). Reg. 2 en 3. — Soera LXII: 8.

28). Reg. 19. — De uitdrukking: Wallahoe a'lam, d. i. God weet het, wordt aan het slot van geschriften gebezigd om aan te duiden, dat de schrijver welligt sommige dingen niet goed heeft gezegd, omdat hij als mensch voor dwaling niet was gevrijwaard. Mogt nu het geval zijn dat hij iets onjuist heeft geschreven, dan bedenke de lezer dat God alleen de waarheid kent.

ايت صفة كافوجين انو دفوجى كو شرع سفرة لاهر الله تعالى
كاپهوكن كو منيه ستمن٢ن كان فءيه ايت منيه تيه امبوغ
تتاف فءيه تيه همو لفوة تغتو كافغكه بءى جغدءى لاهر كغجغ
نبى صلى الله عليه وسلم منيه تيه كود ماسغ رمن٢ ايغت
كان فءيه تيه انو غلغتكن كان كاغنهن د دنيا كاران ستمن٢ن
هنت ايا جلم سهج ايغت كان فءيه اكر نليكا رفك كاهرفن‌نا
اور ليان تى غجمبركن بءى كان كاهرفن‌نا تيه جغ هنت ايا
سهج جلم ايغة كان فءيه اكر نليكا جمبر كاهرفن‌نا غن
چفت راسنا. ايت جلم كاهرفن‌نا هيغ تمبه٢ لوب بءى جغدءى
لاهر كغجغ نبى صلى الله عليه وسلم لمون پهون ستوحيوان
كان فءيه كومها چر انق ادم پهون‌نا تغتو اورغ تيه
مول دداهرن لاوك فلم جغ دءى ستى عاءشة رضى
الله عنها ناروس كا كغجغ نبى صلى الله عليه وسلم
هى رسول الله مغكى د فووى قيمة ايا جلم انو
دهدغكن تى قبور چر جلم فءيه شهيد
ارى لاهر كغجغ نبى ايا پا ايت جلم
انو سوك ايغت كان فءيه ديدالم
سفووى سفتغ دوا فوله كال ١

تمت والله اعلم

مَنْدَرِيكَنْ سَكَّلَ كَاسُوْكَاءَنْ حَوَى نَفْسُونَ جَغْدَءِى عَلَامَةْ پَعَهْ كَا
اَللّٰهْ تَعَالَى سُوْكَ كَانَ فَءِيهْ هَنْتَ ڤِسَنْ اَمْبُوغْ فَءِيهْ تَيهْ جَغْدَءِى
عَلَامَةْ پَعَهْ كَا اَللّٰهْ تَعَالَى اَيْتَ كَسْ كِيرُوكْ هَاتَيْنَا كَانَ دُنْيَا تَيهْ
هَنْتَ ڤِسَنْ كَابُوغْرَوْ هَاتَيْنَا تَيهْ كَانَ دُنْيَا اَرِى رِضَاء كَانَ حُكُمْ
اَللّٰهْ تَعَالَى اَيْتَ پَا اَيْتَ صِفَةْ كَافُوْجِيَنْ اَنُو دِفُوْجِي كُوْ شَرَعْ
جَغْدَءِى فَرْضُ سَكُورْ جَلْمَ مُكَلَّفْ اَيْتَ كُوْدُ رِضَاء كَانَ حُكُمْ اَللّٰهْ
تَعَالَى جَغْ قَدَرْنَ اَرِى بَسَ رِضَاء تَيْبَا پَا اَيْتَ سُوْكَ هَاتَيْنَا كَانَ
بَرَغْ اَنُو دِحُكُمْكَنْ كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى كَانَ مَنَيْهَنْنَا اَرِى دِسَبُوتْكَنْ
سُوْكَ هَاتَى تَيْبَا پَا اَيْتَ هَنْتَ غَرَسُوْلَ كَانَ سَكَابِيهْ اَنُوْ دِلَكُوْكَنْ
كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى كَا مَنَيْهَنْنَا سَفْرَةِ لَاهِرْ شَيخْ اَبُوْ عَلِي الدَّفَاءِقْ
رَحِمَهُ اللّٰهُ تَعَالَى هَنْتَ دِشَرَطْكَنْ رِضَاء تَيهْ كُوْدُ اُوْلَهْ دَاتَغْ كَا
غَرَسْ رَسَ اَچِنْ كَانَ كَاپِرِينَا اَيْتَ بَلَاء غَنَ سُوْفَيَا اُوْلَهْ غَرَسُوْلَ
بَءِيْ كَانَ حُكُمْ اَللّٰهْ تَعَالَى جَغْ كَانَ قَضَاءَنَ كَاپَهُوْكَنْ كُوْ مَنَيهْ
يَينْ سَتَمَنْ٢نَ هَنْتَ وَاجِبْ جَلْمَ اَنُوْ رِضَاء گَانَ حُكُمْ اَللّٰهْ تَعَالَى
جَغْ كَانَ قَدَرْنَ اَيْتَ رِضَاء كَانَ سَكَابِيهْ كَلَاكُوَانْ دَوْرَكَا جَغْ كَانَ
كُفُرْ كَارَانَ كَلَاكُوَانْ دَوْرَكَ جَغْ كُفُرْ اَيْتَ اَيَا دُوَا جُلَنَ هِيجْ جَلَنْ
كَا اَللّٰهْ تَعَالَى پَا اَيْتَ سَكِرَ٢ دَوْرَكَا جَغْ كُفُرْ تَيهْ اَيْتَ كَسْ جَدِي
تِنَا حُكُمْ اَللّٰهْ تَعَالَى جَغْ اَغْكَسْ كُوْكَوَاسَنَ اَللّٰهْ تَعَالَى جَغْ سَكُورْ
كَرْسَنَا مَكَ وَاجِبْ اُوْلَهْ غَرَسُوْلَ كَانَ جَلَنْ اَيْتَ كَادُوَا جَالَنْ كَانَ
كَوْلَنَا پَا اَيْتَ دَوْرَكَا جَغْ كُفُرْ اَيْتَ صِفَةْ كَوْلَ مَكَ دِينَا جَلَنْ
اَيْتَ اُوْلَهْ سُوْكَا اُوْرَغْ كَانَ دَوْرَكَا جَغْ كُفُرْ تَيهْ كَارَانَ هَنْتَ دِفِوَارَغْ
كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى اَرِى ذِكْرُ الْمَوْتْ تَكَسْنَ اِيغَتْ كَانَ فَءِيهْ اَيْتَ پَا

كا نبي صلى الله عليه وسلم كا الله تعالى كاتلو ايڠت ايلغ كا
الله تعالى أكر دجرو صلاة كاڤهوكن كو منيه يين ستمن٢ن
جلم انو عارفن هنتت ڤعهن كان ناءون٢ غن الله تعالى بءي
كاڤعهن تيه كاران چك هاتينا جلم عارفن ستمن٢ن ناءون٢
اوڬي سكابيه تي الله تعالى جڠدءي تڠتو ستمن٢ن ڤاعه كا
الله تعالى مرن ڤعه كان سكابيه مخلقن جغ كان سكابيه
دداملن ننا كاران ڤاعه كان سكابيه برغ ليان تي الله تعالى ڤا
ايت تنا سبب ڤاعه كا الله تعالى سفرت ڤعه كا كڠجغ نبي
صلى الله عليه وسلم ايت مرن ڤعه ذءي كا الله تعالى كاران
كڠجغ نبي صلى الله عليه وسلم تيه ايت كا٢سه الله تعالى
كا اورغ ڤكتو ذءي ستمن٢ن ڤعه كا سكابيه صحبة ايت تڠتو
مرن ڤعه ذءي كا كڠجغ نبي صلى الله عليه وسلم جغ سمڠس٢
ڤعه كا نبي محمد ايت مرن ڤعه كا الله تعالى قياسكن بءي
كو منيه سمڠس منيه ڤعه كان سكابيه ذءون٢ اوڬي تڠتو منيه
تيه ڤعه ذءي كا الله تعالى كاڤهوكن كو منيه يين ستمن٢ن
ڤعه ايت دوا بهڬي سهج فرض ڤا ايت ڤعه كا الله تعالى انو
موا كان مڬوي عبادة انو فرض جغ موا كان ڠجاوهكن ڤڠوي
دوركا جغ ڤعه كا الله تعالى انو موا سوك كان حكم الله تعالى
جغ قدرن كادوا سنة ڤا ايت ڤعه كا الله تعالى انو موا كان عبادة
انو سنة انو موا كان ڠجاوهكن سكل انو شبهة اري علامة ڤاعه
كا الله تعالى تيبيا ڤا ايت فرغ٢ لوبنا اري ستڠه علامة ڤعه كا
الله تعالى تيه ڤا ايت عهلاكن مڬوي سكل فرينته الله تعالى

هَنْتَ فِسَنْ اَيَا فَغَارَهَنْ تَكَسْنَ وُوغْكُولْ نِيَتْنَا تَيهْ كَارَانْ اَللّٰهْ
تَعَالَى بَءِيْ اَرِي اَنُو كِتُو نِيَتْنَ تَيْيَا اَيْتَ دِغَرَنْكَنْ نِيَةْ جَلْمَ
عَرِيفِنْ اَرِي تَوَكَلْ تَيْيَا اَيْتَ صِفَةْ كَافُوْجِيَنْ اَنُوْ دِفُوْجِي كُوْ شَرَعْ
اَرِي سَءْپَا٢انْ غَرَنْ تَوَكَلْ تَيهْ پَا اَيْتَ هَاتَيْ مَنِيهْ فَرْچِيَا كَا اَللّٰهْ
تَعَالَى سَرْتَ فَرْچِيَا تَيهْ هَنْتَ اَوْوَهْ٢ كَرْ نَلِيكَا اَيَا لَنْتَارَانْ رِزْقِ
اَتَاوَا كَرْ نَلِيكَا هَنْتَ اَيَا لَنْتَارَانْ رِزْقِ اَرِي هَرْتِنَا تَوَكَلْ اَيْتَ پَا
اَيْتَ سَكَابِيهْ فَكَوِيْيَانْ مَنِيهْ تَيهْ كُوْدُ سَرْهَكَنْ كَا اَللّٰهْ تَعَالَى سَرْتَ
هَاتَيْ مَنِيهْ تَيهْ كُوْدُ فَرْچِيَا كَا اَللّٰهْ تَعَالَى جَغْ دِيرِ مَنِيهْ دَءِي
سَرْهَكَنْ كَا اَللّٰهْ اُوْلَهْ فِسَنْ٢ پِوَهْ هَاتَيْ مَنِيهْ تَيهْ كَا سَلِيَانْ تِي
اَللّٰهْ تَعَالَى كَاپِهُوكَنْ كُوْ مَنِيهْ يَيِنْ سَتَمَنْ٢نْ هَنْتَ دِشَرْطَكَنْ
جَلْمَ تَوَكَلْ تَيهْ نِغْكَلْكَنْ اُوْسَهَا نِغْكَلْكَنْ سَكَلْ اُوْبَرْ٢ اَيْتَ هَنْتَ
كُوْدُ كِتُوْ كَارَانْ عَمَلْ جَلْمَ تَوَكَلْ اَيْتَ دِبَكِي اَوْفَتْ مِيتِ غَدَاتَغْكَنْ
مَنْفَعَةْ اَنُوْ هَنْتَ اَيَا دِ مَنِيْهَنْنَا كَادُوَا غَرَاوَاتَنْ مَنْفَعَةْ اَنُوْ كَسْ
اَيَا دِ مَنِيْهَنْنَا كَاتِلُو نُوْلَقْ مَضَرَةْ اَنُوْ دَاتَغْ كَا مَنِيْهَنْنَا كَاوْفَةْ
نُوْلَقْ مَضَرَةْ اَنُوْ كَسْ اَيَا دِ مَنِيْهَنْنَا اَرِي مَحَبَّةْ تَكَسْنَ پِعَهْ
كَا اَللّٰهْ تَعَالَى اَيْتَ پَا اَيْتَ صِفَةْ كَافُوْجِيَنْ اَنُوْ دِفُوْجِي كُوْ شَرَعْ
پَا اَيْتَ مَرْتَبَةْ اَنُوْ لَوِهْ لُوْهُرْ تُورْ اَنُوْ مَنَكْ دَاتَغْ كَانْ مَعْرِفَةْ كَا اَللّٰهْ
تَعَالَى اَرِي هَرْتِنَا مَحَبَّةْ تَيْيَا پَا اَيْتَ هَاتَيْنَا كَابُوغْرُوِيْ كَانْ سَكَلَ
بَرَغْ اَنُوْ دِفَكَيْ كَاسُوكَا كُوْ طَبِعَةْ٢نْ اَرِي نَفْسُ تَيْيَا سُوكَاءْنْنَا تَيهْ
كَا نُو غَنَهْ كُو سَبَبْ اَيْتَ غَلَاهِرْ كَغْجَغْ نَبِي صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمْ اَرِي دُنْيَا مَنِيهْ اَنُوْ دِفَكَيْ كَارْسَفْ كُو اَغْ اَيْتَ تِلُوْ فَرْكَارَ
سَهِجِ سَكَلَ اَاَمْبُوءَنْ اَنُوْ سَغِتْ كَادُوَا اَوِيْوِيْ اَنُوْ كُوْمَوْلَ كَا سَلَاكِي

صَبرْ اَلَه بَاتَن سَكَل صِفَةْ اَنُوْ كَس دِسَبُوْةْ تِهَلَا تَيْبَيَا اَرِى هَرْتِنَا
شُكُورْ اَيْت پَا اَيْت كُوْدُ كُمْفُوْلْ تلُوْ فَرْكَار مِمِتِ كُوْدُ كَاپَهُوكَنْ كُوْ
مَنَيهْ يَين سَتَمَن٢ن كَاغْنَاهَن اَيْت فَفَارِنْ اَللّٰهْ تَعَالَى لَاءِنْ تِى
سَهَا٢ سَنَجَن كَاجَغْنَا اَيْت كَاغْنَاهَن دَاتَغْنَا تِى فَدَ كَوَلْ اَوْكَى
فَونْ اَرِى حَقَيْقَتْنَا مَهْ تِى اَللّٰهْ تَعَالَى فِسَن اَيْت كُوْدُ كِتُوْ فَنَارِيمَا
هَاتَى مَنَيهْ تَيهْ دِينَا سَبَن٢ كَلَاكُوَانْ سَنِسْكَار اَوْكَى كَادُوَا حَالْ
تَكَسَن مَنَيهْ تَيهْ كُوْدُ تَرِيمَا جَغْ كُوْدُ جَغْجُوْغ كُوْ مَنَيهْ كَاغْنَاهَن
فَفَارِنْ اَللّٰهْ تَعَالَى جَغْ كُودُ غَرَنْدَهْكَن دِيرِى مَنَيهْ تَيهْ كَا اَللّٰهْ
تَعَالَى كَاتِلُوْ عمل تَكَسَن سَكَبَيهْ كَاغْنَهَن فَفَارِنْ اَللّٰهْ تَعَالَى كُوْ
مَنَيهْ كُوْدُ دِفَكَى كَا نُوْ بَرِسْ فِيكَامَنَاهَن كُو اَللّٰهْ تَعَالَى اُوْلَهْ دِفَكَى
كَا نُوْ بَرِسْ فِيكَبَنْدُوءَنَنَا رُوْفَنَا كَاى سَكَبَيهْ اَغْكُوْهَوْت مَنَيهْ اَنُوْ
تُوْجُهْ تَيْبَيَا اَيْت كُو مَنَيهْ كُوْدُ دِفَكَى عِبَادَةْ كَا اَللّٰهْ تَعَالَى سَبَبْ
مِكُوَى عِبَادَةْ تَيهْ دِاغْكُو كَاسُوْكَا كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى اَرِى مِكُوَى فَكُوَيْيَانْ
دَوْرَكَا دِاغْكُوْ كَاكُلَهْ كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى سَبَبْ اَيْت سَكَبَيهْ اَغْكُوْهَوْت
كُوْدُ دِفَكَى عِبَادَةْ اُوْلَهْ دِفَكَى كَلَاكُوَانْ دَوْرَكَا اَرِى اخْلَاص رَجَغْ
صِدِيق اَيْت پَا اَيْت صِفَةْ كَافُوجِيَن اَنُوْ دِفُوْجِى كُوْ شَرَع جَغْدَءِى
هَنْتَ دِتَرِيمَا عِبَادَةْ سَهِجِى جَلْم اَوْكَى اَغِغْ كُوْدُ اِخْلَاص اَرِى
هَرْتِنَا اَخْلَاص تَيْبَيَا بَس شَرَع اَيْت پَا اَيْت سَفَرْتِ اَنُوْ دِلَاهِرْكَن
كُوْ اِبْرَاهِيمْ اِبْنِ اَدْهَمْ اَرِى بَس اِخْلَاص وُوغْكُولْ نِيَتْن تَيهْ كَارَانْ
اَغْلَمْفَاهَكَن فَكُونْ اَللّٰهْ تَعَالَى بَءِى تَتَاف هَيِغْ اَوْكَى مَنغْ سَورْكَا
سِين دِاَسُفْكَن كَا نَرَاكَا اَرِى لَاهِرْ رُوِيمْ بَس اِخْلَاص دِينَا عَمَلْ
تَيهْ اَيْت هَنْتَ فِسَن٢ غَارَةْ بَلَس دِ دُنْيَا اَتَاوَا دِ اَخِيرَةْ فَونْ

نَعَالَى جَڠْ مَتَكْ ڠَجَاوُهْ كَانَ دُنْيَا مَتَكْ دَكَّهْ اَخِيْرَةْ جَڠْ مَتَكْ
دِاَڠْكَوْ كَپَعَهْ كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى جَڠْ مَتَكْ دِفَكَىْ كَپَعَهْ كُوْ سَكَبَيَهْ
مَخْلُوْقْ اَرِى هَرْتِنَا زُهُدْ اَيْتَ لَاهِرِ اِمَامُ الْغَزَالِ رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى
دِينَا كِتَابْ اَرْبَعِينَ فِى اُصُوْلُ الدِّيْنِ ڭِيرُوكْ هَاتَىْ كَانَ دُنْيَا جَڠْ
پِوَهْ هَاتَىْ تَيَهْ تِنَا دُنْيَا كَاتُوڠْكُولْ مِڠْوَىْ فَڠَابَكْتِى كَا اَللّٰهْ تَعَالَى
بَدَىْ سَنَجَنْ اَيَا اَيْتَ دُنْيَا تَيَهْ دِ مَنَيْهَنْ نَنَا تَتَافِ ڭُسْ هَنْتَ
رَسَفْ كَانَ دُنْيَا تَيَهْ سَرْتَ ڭُسْ نِڠْڬَلْكَنْ فِسَنْ كَانَ دُنْيَا تَيَهْ
اَرِى فَائِدَهْ هَنْتَ مَتَكْ ڠَلَفِتْكَنْ كَانَ زُهُدْ تَيَهْ سَبَبْ مَكْ سَكِرَ٢
حَجَتْنَا اَنُوْ هَنْتَ مَنَڠْ هَنْتَ سَفْرَت كَاهَاكَاذَنْ جَڠْ فَفَاكَيْبَانْ جَڠْ
اِيمَهْ سَقَدَرْ حَجَتْنَا اَرِى صَبَرْ تَيْبَا اَيْتَ صِفَةْ كَافُوْجِيَنْ اَنُوْ دِفُوْجِى
كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى كُوْ فِرَڠْ اَيَةْ قُرْءَنْ پَبُوتْكَنْ اَيْتَ صَبَرْ تَيَهْ كُمْفُولْ
سَڠَلَ كَاهَدَيْيَانْ دُنْيَا آخِيْرَةْ اَرِى هَرْتِنَا صَبَرْ پَا اَيْتَ مَڠْكُكْ نَفْسُ
كَانَ بَرَڠْ اَنُوْ بَرِسْ فِكَاڭَلَهَنْ نَفْسُ جَڠْ مَڠْكُكْ لَيْتَهْ اُوْلَهْ مَاسِڠْنَا
چَا٢رِيتَ اَنُوْ هَنْتَ فُوڭُوهْ اَنُوْ هَنْتَ مَنْفَعَةْ اَخِيْرَةْ اَڠِڠْ كَارَانَ سَڠَتْ
حَجَةْ اَرِى صَبَرْ كَانَ مِڠْوَىْ فَڠَابَكْتِى تَيْبَا جَڠْ صَبَرْ كَانَ نِڠْڬَلْكَنْ
فَڠْڭَوَىْ دَوْرَكَا اَيْتَ وَجِبْ كَا سَكُورْ جَلْمَ اَنُوْ عَقَلْ بَلِيغْ پَكِتُوْ دَءِى
صَبَرْ كَانَ بَلَاهِى جَڠْ سَكَابَيَهْ فَپَاكِتْ اَيْتَ فَرْضُ كَا سَكُورْ اَنُوْ
ڭُسْ عَقَلْ بَلَيغْ اَرِى صَبَرْ كَانَ مِڠْوَىْ اَنُوْ سُنَةْ جَڠْ كَانَ نِڠْڬَلْكَنْ
اَنُوْ مَكْرُوهْ جَڠْ اَنُوْ وَنَڠْ جَڠْ نِڠْڬَلْكَنْ دُنْيَا اَنُوْ لُوِهْ تِنَا سَقَدَرْ
حَجَتْنَا پَا اَيْتَ سُنَةْ دَءِى صَبَرْ تَيَهْ پَكِتُوْ دَءِى سُنَةْ صَبَرْ هَايَڠْ
نَهَنْ مَلَسْ كَا جَلْمَ ڠَاپَپَرِى كَا مَنَيْهْ تَتَافِ اَيْتَ ڭَنْجَرَانْ نَنَا لُوِهْ
ڭُدَىْ كَابِنَا٢ اَرِى شُكُورْ اَيْتَ پَا اَيْتَ مَرْتَبَةْ اَنُو لُوِهْ لُوْهُرْ اَلَهْ بَاتَنْ

كَا اَللّٰهْ تَعَالَى اَيْتَ تِلُوْ فُرْكَارَ سَهِـج كُوْدُ نِغْگَلْكَن فَگَوَيْبَانْ دَوْرْكَا
كَادُوَاكُوْدُ كَادُهُوغْ سَبَبْ مِگُوَىْ دَوْرْكَا تَـيْـبَـيَـا كَاتِلُوْكُوْدُ اُوْلَـهْ نِيَةْ
مَلَيِنْ٢ دَءِى كَانَ مِگُوَىْ دَوْرْكَا تَيْبَيَا سَلَاوَسْنَا لَمُونْ دَوْسَ كَا فَـدَ
جَلْمَ كَاىَ لَمُونْ غَنِيَاىَ بَتُورْ اَيْتَ كُوْدُ تَمْبَاهَـنْ شَـرَطْ كَااَوْفَةْ پَا
اَيْتَ مُوْلَغْكَنْ حَقْ اَنُوْ دِكَانِيَاىَ تَيْبَيَا اَتَوَا مَـيـنْـتَـاءْ حَلَلْ كَا اَنُوْ
دِكَانِيَاىَ تَيْبَيَا مَكَ لَمُونْ گُسْ هَنْتَ اَيَا اَنُوْ بَوْگَا بَرَغْ گُسْ هَنْتَ
فُوْگُوهْ اِيمَهْنَا اَتَوَا گُسْ فَءِيهْ اَيْتَ كُوْدُ دِفُوْلَغْكَنْ بَءِىْ بَرَغْ تَيهْ كَا
اَهْلِ وَارِثْنَا لَمُونْ گُسْ هَنْتَ اَيَا اَهْلِ وَارِثْنَا اَيْتَ بَرَغْ كُوْدُ صِدْقَهْكَنْ
بَءِىْ كَا سَكَّلَ فَقِيرْ اَتَوَا مِسْكِينْ اَيْتَ مَنِيهْ مُوْدُ غَلَوْبَكَنْ عِبَادَهْ
بَءِىْ جَغْ مَاسِغْ گُتَولْ مِگُوَىْ كَاهَدَيْبَانْ جَغْ كُوْدُ تَوْبَةْ بَءِىْ كَا اَللّٰهْ
تَعَالَى مَلَهْ مَنْدَرْ دِحَلَلْكَنْ اَيْتَ بَرَغْ مَغْكَىْ دِ فَـوْوَىْ قِيمَةْ اَرِى
خوفْ تَيبيا تَگُسْنَ سِيْنَنْ كَا اَللّٰهْ تَعَالَى اَيْتَ غُمْفُولْكَنْ اَللّٰهْ تَعَالَى
كَا جَلْمَ سِيْنَنْ اَوْفَةْ كَلُوِهَنْ مِمِتْ اَيْتَ جَلْمَ دِفَفَارِنْ فِتُوْدُهْ كَادُوَا
اَيْتَ جَلْمَ دِفَفَارِنْ رَحْمَةْ سَفْرْتِ لَاهِرْ اَللّٰهْ تَعَالَى دِينَا قُرْءَنْ هُدًى
وَرَحْمَةً لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُوْنَ هَرْتِنَا اَرِى فِتُوْدُوهْ جَغْ رَحْمَةْ
اَيْتَ تَتَفْ دِ جَلَنْ اَنُوْ سِيْنَنْ كَا اَللّٰهْ تَعَالَى كَاتِلُوْ عِلْمُ سَفْرْتِ لَاهِرْ
اَللّٰهْ تَعَالَى دِينَا قُرْءَنْ اِنَّمَا يَخْشَى اللّٰهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ هَرْتِنَا
اَرِى سَتْمَنْ٢نَ هَمْبَا اَللّٰهْ تَعَالَى اَنُوْ سِيْنَنْ كَا اَللّٰهْ تَعَالَى اَيْتَ پَا
اَيْتَ سَكَابَيهْ هَمْبَانَ عَرَالِمْ كَااَوْفَةْ رِضَاء سَفْرْتَ لَاهِرْ اَللّٰهْ تَعَالَى
رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ هَرْتِنَا رِضَاء
اَللّٰهْ تَعَالَى كَا سَكَابَيهْ اَنُوْ رِضَاء تَيْبَيَا پَا اَيْتَ جَلْمَ اَنُوْ سَرِيْنَنْ كَا
اَللّٰهْ تَعَالَى اَرِى زُهْدْ اَيْتَ مَرْتَبَةْ نُوْ لُوْهُرْ اَنُوْ مَتَكْ دَهَسْ كَا اَللّٰهْ

لَمُونْ مَنَيهْ سُوْكَا كَانَ كَاسَمْفُرْنَاءَنْ ايْتَ نِعْمَةْ تِي اَللّٰهْ تَعَالَى مَكَ
لَمُونْ كِتُوْ اَيْتَ لَاءِنْ عُجُبْ اَرِي رِيَاءْ اَيْتَ دِغَرْنْكَنْ شِرِكْ خَفِي
غَرَنَ تَنْكُسَنَ مَفَادَانِي كَا اَللّٰهْ تَعَالَى دِجَرُوْ هَاتَنْ بَءَيْ اَيْتَ كُسْ
مُوَافَقَةْ سَكَابِيَهْ فَرَ عُلَمَا يِين رِيَاءْ تَيهْ حَرَامْ تُورْ دِچْلَا كُوْ شَرَعْ
اَرِي سَمْپَا٢نَ رِيَاءْ تَيهْ پَا اَيْتَ جَلْمَ مِكْوَىْ عِبَادَةْ اَتَوَا مِكْوَىْ عَمَلْ
كَاهَدَيْيَانْ فَدَ حَالْ دِينَا هَاتَيْنَا اَيْتَ هَيَغْ كَاسَبُوتْ كُوْ جَلْمَ بَءَيْ
سُوْفَيَا دِسَبُوتْ جَلْمَ كُتَولْ عِبَادَةْ اَتَوَا سُوْفَيَا دِاكُوغْكَن كُوْ فَدَ
جَلْمَ اَتَوَا غَارَةْ دِفَكَيْ كَاپَعَهْ بَءَيْ سَلِيَانَ تِدِپَا اَيْتَ سَكَابِيَهْ اَنُوْ
كُسْ دِسَبُوةْ سَكِتُوْ تَيهْ اَيْتَ حَرَامْ تُورْ دَوْس كُدَيْ كَاچِدَ كَاپَهُوْكَنْ
كُوْ مَنَيهْ هَيْ سَكَابِيَهْ بَرِيَا٢ كُوْلَ اَنُو غَارَةْ كَاسَنْغَنْ دِ اَخِيْرَةْ اَنُوْ
دِكَرْفَكَنْ طَاعَةْ بَاطِنْ تَنْكُسَنَ فَغَابَكْتِي دِجَرُوْ هَاتَيْ اَيْتَ پَا اَيْتَ
سَكَابِيَهْ فَرَغِي اَنُوْ هَدَيْ جَغْ صِفَةْ كَافُوجِيَنَ تَيْيَا اَيْتَ پَا اَيْتَ
سَفْرَتِ اَنُوْ دِسَبُوتْكَنْ كُوْ اِمَامُ الْغَزَالِ رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى دِينَا كِتَابْ
اَرْبَعِينَ فِي اُصُوْلِ الدِّيْنِ اَيْتَ سَفُوْلُهْ فُرْكَارَا سَهِجَ تَوْبَةْ كَادُوَا خَوف
كَاتِلُوْ زُهْدْ كَااَوْفَتْ صَبْرْ كَالِمَ شُكُورْ كَانْنَفْ اِخْلَاصْ كَانُوْجُهْ تَوَكَّلْ
كَادَلَافَنْ مَحَبَّةْ كَاسَلَافَنْ رِضَاء كَاسَفُوْلُهْ ذِكْرُ الْمَوتْ اَرِي تَوْبَةْ تَيْيَا
پَا اَيْتَ مِمِتِ جَلَنْ جَلْمَ اَنُو غَرْفَكَنْ كَانَ جَلَنْ كَا اَللّٰهْ تَعَالَى
جَغْدَءِي تَوْبَةْ سَوْرُوكْ كَاسَنْغَنْ سَكَبِيهْ جَلْمَ اَنُوْ غَرْفَكَنْ مَعْرِفَةْ كَا
اَللّٰهْ تَعَالَى سَرْتَ مَنَكْ دِاغْكُوْ كَاپَعَهْ كُو اَللّٰهْ تَعَالَى جَغْدَءِي كُوْدْ
كَاپَهُوْكَنْ كُو مَنَيهْ يَيْنْ سَتَمَنْ٢نَ تَوْبَةْ اَيْتَ وَاجِبْ كَا سَكُورْ جَلْمَ
اَنُو مِكْوَىْ دَوْرَكَا چِكْ دَالِيلْ قُرْءَنْ جَغْ حَدِثْ نَبِي صَلَّى اَللّٰهْ
عَلَيْهِ وَسَلَّمْ جَغْ مُوَافَقَةْ جَغْ سَكَابِيَهْ عُلَمَاء اَرِي شَرْطْنَا تَوْبَةْ دَوْس

انو هنتَ منفعة كان ديرين دين سڠكس فءيهن اري انو
دكرڤكن اخيرة تيبيا ڤا ايت سبن٢ كالكوان سميمية فءية انو
منفعة دين سڠكس فءيهن اري تكبر تيبيا تكسن ڠكوڠكن
منية ڤا ايت فڠڬدين فڤكت جڠ فڠڬدين دوركا دجرو هاتي
سرت دچلا كو شرع اري سءڤا٢ن تكبر ايت ڤا ايت لمون ايا
سهج جلم ڤءڠ كان ديرين بوڠا راس لوه ڬدي لوه لوهر لوه
مليا تباتن دڠن٢ اري ڤءڠ دڠن٢ لوه هنا لوه ففا اري تنداَن
تكبر تيبيا ايت انكلاني تيمبوڠ دينا ليته افما لمون منية ڠوموڠ
تمه بية هدي ديويك تباتن بتور مه جڠ انكلاني تيمبوڠ دينا
فڠديوكن كاي لمون منية ديوك دلوهور سو٢راڠنن اري جلم
انو لوب هيمفك دهرندف كتو دءي افما منية ديوك دهرف اري
انو ريبيا دتوكڠ اري انكلاني تيمبوڠ اكر نليكا بچار جڠ فد
بتور كاي لمون منية امبوڠ كاايليهكن بچار كو بتور هنت
داءيك نورة كان اوموڠن بتور تية اري عجب تيبيا تكسن هيبران
كان برڠ انو دبڠسكن كان ديري منية ايت ڤا ايت دچلا كو
شرع سرت ڠروسك كان سكابية عبادة اري سءڤا٢ن عجب تية
ڤا ايت تكبر دجرو هاتي هنت تيمبوڠ كلور سرت بوڠا راس منية
ڠبوڠاءن كاسمفرناءن تنا علم تيبيا اتوا تنا عمل تيبيا انو سمفرن
تية سرت منية تية هنت فسن٢ ايڠت يين دسمفرنكن كو الله
تعالى جڠ هنت بوك راس سين دلڠتكن ايت كسمفرناءن تية
كو الله تعالى مك لمون منية ايڠت يين ايت كاسمفرناءن ففارن
الله تعالى سرت سين دلڠتكن دءي ايت لاءن عجب جڠ دءي

بنْدَءْ اَيْتَ صِفَةْ كَاچْلَاءَنْ دَءِى سَرْتَ دِچْلَا كُوْ شَرَعْ اَيْتَ پا
اَيْتَ فَغْكْدَيْنَ اَنُوْ مَنَكْ چِلاَكْ دِ اَخيْرَةْ كَارَانَ لَاهِرْ اَللّٰهْ تَعَالَى
اُوْلَهْ دِسَغْكَ جَلْمَ هَدَىْ جَلْمَ نُو سَوكْ غَوْرَيتْكَنْ فَفَارِنْ اَللّٰهْ
تَعَالَى تَيهْ لِوهْ كُوْرَيغْنَا سَرْتَ مَغْكَيْنَ اَيْتَ بَرَغْ اَنُوْ دِكَوْرَيتْكَنْ
تَيهْ دِينا فَوْوَىْ قِيَمَةْ دِكَوغْكَوْرَوغْكَنْ كَانَ بْهَغْنَا اَرِى بَرَغْ اَتَوَا
بَنْدَءْ تَيْبَيَا تْرْكَدَغْ اَنُوْ دِفُوْجِى كُوْ شَرَعْ تَيْبَيَا پَا اَيْتَ اَنُوْ دِفَكَىْ
صِدْقَهْ جَغْ دِفَكَىْ مُغْكَهْ حَج جَغْ سَكَبَيهْ اَنُوْ دِبَلَنْجَكَنْ كَانَ
جَالَنْ اَخيْرَةْ اَرِى بَنْدَءْ اَنُوْ دِچْلَا كُوْ شَرَعْ تَيْبَيَا پَا اَيْتَ اَنُو
دِبَلَنْجَكَنْ كَان جَلَنْ مَعْصِيَةْ جَغْ دِفَكَىْ غُمْبَرْ حَوَى نَفْسُ اَنُوْ
هَنْتَ مَنفَعَةْ كَا اَخيْرَةْ اَرِى حُبُّ الْجَاهِ تَكْسَنَ بَوكْ هَاتَىْ هَيَغْ
كَاسَوْهَورْ اَيْتَ دِچْلَا دَءِى كُوْ شَرَعْ كَارَانَ لَاهِرْ اَللّٰهْ تَعَالَى اَرِى
نَكْرَ اَخيْرَةْ تَيهْ فَغْدِجَدِيكَنْ نَنَا كُوْ اَءِغْ اَيْتَ فِكَنْ جَلْمْ اَنُوْ
هَنْتَ كَارَفْ كَاءكُوْغَنْ دِ بُوْم جَغْ فِكَنْ جَلْمَ اَنُوْ هَنْتَ هَيَغْ
كَاسَوْهَورْ دِ بُوْم جَغْ فِكَنْ جَلْمَ اَنُوْ هَنْتَ پِلَاكَاكَنْ كَا فَدَ مَنُوْسَ
دِ بُوْم جَغْدَءِى اَرِى سَورَكْ اَيْتَ فِكَنْ جَلْمَ اَنُوْ سِيَنْ كَا اَللّٰهْ
تَعَالَى جَغْدَءِى كُسْ غَلَاهِرْ اِمَامُ الْغَزَالِ رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى كَاپَهَوكَنْ
كُوْ مَنَيهْ سَتْمَنْ٢ن بَسَ جَاهِ اَيْتَ سَوْهَورْ سَبُوْتَنْ نَنَا كَا جَلْمَ لَوْبَ
اَرِى هَيَغْ كَاسَوْهَورْ تَيْبَيَا پَا اَيْتَ دِچْلَا كُوْ شَرَعْ اَغْغْ جَلْمَ اَنُوْ
دِسَوْهَورْكَنْ۔كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى كَارَانَ غَامَشْهُورْكَنْ اَثَامَنَا جَغْ دُنْيَانَ
اَرِى حُبُّ الدُّنْيَا پَا اَيْتَ دِچْلَا كُوْ شَرَعْ كَارَانَ رَسَفَنْ كَانَ دُنْيَا
تَيهْ پَا اَيْتَ اَصَلْ سَكَلَ صِفَةْ كَاكُوَرَيْغَنْ اَنُوْ پِلَاكَاكَنْ كَا مَنُوْسَ
اَرِى اَنُوْ دِكَارَفْكَنْ دُنْيَا تَيْبَيَا پَا اَيْتَ سَبَنْ٢ كَالْكُوَانْ سَمَيْمَيهْ فَءيَهْ

غِنُومْ نُوْ بَكِي هَيءَيس اَرِي شَرْهُ الْكَلَامِ تَڠْسَنَ رَسَفَنْ غَلَوْبَكَنْ
اَوْمَوْغَنْ اَنُـو هَنْتَ مَنْفَعَةْ اَخِيْرَةْ اَيْتَ دِچَلَا كُوْ شَرَعْ كَارَانَ لَاهِرْ
اَللّٰهْ تَعَالَى هَنْتَ اَيَا كَاهَدَيْيَانْنَنَا جَلْمَ نُوْ سَوكْ غَلَوْبَكَنْ اَوْمَوْغَنْ
اَنُوْ هَنْتَ فُوْڠُوْهْ اَغِغْ هَـدَىْ لَمُونْ نِـيَـةْ صِـدْقَـهْ اَتَوَا نِيَةْ مِڠَوَىْ
كَاهَدَيْبَانْ اَتَوَا پَافِهْ جَلْمَ اَنُوْ فَسَيْبَيَا لَاهِرْ كَغْجَغْ نَبِي صَلَّى اللّٰهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمْ سَهَا٢ جَلْمَ فَرْچَيَا كَا اَللّٰهْ تَعَالَى جَغْ فَـرْچَيَـا كَانَ
فَوْوَىْ قِيمَةْ سَـرْتَ كُـوْدُ دَاءَيكْ غَوْمَوْغْكَنْ كَاهَدَيْيَانْ لَمُونْ اَمْبُوغْ
غَوْمَوْغْكَـنْ كَانَ كَاهَدَيْيَانْ اَغْڠُوْرْ چِچِغْ اَرِي غَضَبْ تَڠْسَنَ غَمْبَكْ
اَيْتَ دِچَلَا دْءِي كُوْ شَرَعْ كَارَنَ لَاهِرْ كَغْجَغْ نَبِي صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمْ اَرِي سَتَمَنَ٢نَ غَمْبَكْ اَيْـتَ تِنَا شَيْطَانْ اَرِي شَيْطَانْ تَيْبَيَا
دِجَدِيكَنْ تِنَا سَـنَ تَـيْـبَـيَـا فَرْمَنَا كُودُ كُو چَاءِي مَنَانَ سَمَغْسَ٢
دَاتَغْ هَاتَىْ غَمْبَكْ كُودُ غَاڠُوَةْ وُضُـوْءْ اَرِي حَسُدْ تَـڠْسَنَ دْغْكِي
پَا اَيْتَ فَغْڠْدَيْنَا كَاڠُورَيْغَنَ مَنُوْسَ سَرْتَ دِچَلَا كُوْ شَرَعْ تُورْ حَرَامْ
جَغْدْءِي ڠْسْ غَلَاهِرْ اِمَـامُ الْغَزَالِ رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى كَاپَهُوكَنْ كُوْ
مَنَيهْ بَوْڠَا هَاتَىْ سَتَمَنَ٢نَ دْغْكِي اَيْتَ حَرَامْ اَرِي دْغْكِي تَيْبَيَا پَا
اَيْتَ مَنَيهْ بَوْڠَا هَاتَىْ سُوْكَ فَيْدَهْ اَيَا جَلْمَ لَغِتْ كَاغْنَهَنْنَنَا اَتَوَا
فَيْدَهْ اَيَا جَـلْـمَ نَرَجَغْ بَهْلَا جَغْ دْءِي هَنْتَ حَرَامْ مُنَاقَشَهْ تَيْبَيَا
پَا اَيْتَ اُوفَمَا مَنَيهْ بَوْكَ فِكِرْ هَيَغْ غْنَهْ چَرَ بَتُورْ سَرْتَ هَنْتَ سُوْكَ
لَمُونْ بَتُورْ تَيهْ لَغِتْ كَغْنَاهَنْ نَنَا تَڠْسَنَ مَنَيهْ هَيَغْ غْنَهْ بَتُورْ تَيْبَيَا
فَونْ مَاسِغْنَ غْنَهَنْ جَغْدْءِي هَـدَىْ مَـنَـيـهْ تَيهْ بَوْڠَا رَاسَ اَتَوهْ
لَمُونْ اَيَـا جَـلْـمَ ظَالِمْ لَغِتْ كَـغْـنَـهَـنْ نَـنَـا كَارَانَ سُـوفَـيَـا لَغِتْ
كَاظَالِمَنْ نَنَا اَرِي بُخْلْ وَحُبُّ الْمَالِ تَڠْسَنَ كَوْرَيَةْ جَغْ پَعَهَنْ كَانَ

دِفَكَىْ لَمْفَغْ گَا جَلْمَ اَنُوْ ظَالِمْ اَتَوَا گَا رَجَ اَنُوْ ظَالِمْ اَيْتَ لَمُون
ضَرُورَةْ كَاچِدَ هَنْتَ اِيَا كَارَانَ جَجَةْ اَنُوْ مَتَكْ مُصْلِحَةْ اَخِيْرَةْ اَتَوَا
مَتَكْ مُصْلِحَةْ كَانَ اَكَامَ پَا اَيْتَ جَدِى حَرَمْ سَرْتَ دَوْرَكَا ❋

اَيْتَ كَاپَهُوكَنْ كُوْ مَنَيهْ هَىْ بَرَيَا٢ كَوْلَ اَنُو غَارَةْ اَخِيْرَةْ يَينْ
سَتَمَنْ٢نَ اَنُوْ دِكَرَفْكَنْ مَعصِيَةْ بَاطِنْ تَگْسْنَ دَوْرَكَا دِجَرَوْ هَاتَىْ
اَيْتَ پَا اَيْتَ فَرَغِى اَنُو ڠُوْرَيغْ جَغْ سَكَبَيهْ صِفَةْ كَاچِلَاءَنْ اَرِى
دَوْرَكَا دِجَرَوْ هَاتَىْ تَيْبَا پَا اَيْتَ سَكَافِرَغْ٢ تَتَافِ اَنُوْ دِسَبُوتْكَنْ كُوْ
اِمَامُ الْغَزَالِ رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى دِينَا كِتَابْ اَرْبَعِينَ فِى اُصُولُ الدِّينَ
اَيْتَ غَن سَفُوْلُهْ فَرْكَارَ اَرِى مِيتِ شَرْهُ الطَّعَامِ تَگْسْنَ رَسَفَنْ كَانَ
غَلَوْبَكَنْ كَاهَاكَانَنْ كَادُوَا شَرْهُ الْكَلَامِ تَگْسْنَ رَسَفَنْ كَانَ غَلَوبَكَنْ
اَوْمَوْغَنْ كَانِلُوْ غَضَبْ تَگْسْنَ غَمْبَكْ كَاَوْفَتْ حَسُدْ تَگْسْنَ دَغْكِى
كَالِمَ بُخْلْ تَگْسْنَ گُوْرَيَةْ وَحُبُّ الْمَالِ تَگْسْنَ جَغْ پَعَهَنْ كَانَ
بَنْدَءْ كَاگَنَفْ حُبُّ الْجَاهِ تَگْسَنَ هَيَغْ كَاسَوْهَوْرْ كَانُوْجُهْ حُبُّ
الدُّنْيَا تَگْسْنَ رَسَفْ كَانَ دُنْيَا كَادَلَافَن تَكَبُّرْ تَگْسْنَ غَاڠُوغْكَنْ
دِيرِى مَنَيهْ جَغْ دَءِى وَاجِبْ دِينَا سَكَابَيهْ جَلْمَ اَنُوْ مُكَلَّفْ
تَگْسْنَ اَنُوْ عَقَلْ بَلَيغْ اَنُوْ غَرَفْكَنْ كَاسَنَغَنْ اَخِيْرَةْ اَيْتَ كُوْدُ
غَابَرْسِهْكَنْ هَاتَىْ تِنَا سَكَابَيهْ صِفَةْ كَاڠُوْرَيْغَنْ جَغْ كَاچِلَاءَنْ اَرِى
شَرْهُ الطَّعَامِ تَيْبَا تَگْسْنَ رَسَفَنْ كَانَ كَاهَاكَانَنْ جَغْ هَيَغْ بَرَغْهَاكَنْ
سَبَهْ لِوَةْ تِى عَادَةْ جَغْ سَوْكَا هَيَغْ غَلَوْبَ٢كَنْ كَاهَاكَانَن اَيْت دِچِلَا
كُوْ شَرَعْ گَسْ اَيَا لَاهِرْ كَفْجَغْ نَبِى صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمْ اَرِى
جَلْمَ اَنُو لَوِهْ دِاَغْكَوْ كَاسُوْكَا كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى اَيْتَ پَا اَيْتَ جَلْمَ اَنُوْ
لَوْبَ لَفْلَايْسَنْ نَنَا اَنُوْ گَتَولْ تَفَاكُوْرَنَ اَرِى اَنُوْ بَكِى پَتُوْ تُورْ بَكِى

كَاىَ اُنْچَلْ جَّغْ سَافِي جَّغْ سَفَفَدَان اَنُوْ بَّنَغْ مَوْرَوْوَانْ تِي لَّوْغْ
جَّغْ سَكُوْرْ اَنُوْ بَّنَغْ غَلَا تِنَا كَا٢ءِيَنْ دِ لَّوْغْ كَاىَ سَكَّلَ فُفُوْچُوْكَنْ
اَتَوَا دَغْدَاءُوْنَنْ جَّغْ سَفَفَدَانَ كَاىَ بَّنَغْ غَالِي تِي كُنُوْغْ كَاىَ اَمَسْ
اَتَوَا سَلِيَانَ جَّغْ فُوْسَكَا٢ جَّغْ بَّنَغْ دَاكَغْ جَّغْ بَّنَغْ پَوَهْ اَتَوَا غْبَوْنْ
جَّغْ اَرْتَ زَكَوةْ جَّغْ فَپِدْقَهَنْ٢ جَّغْ تِنَا حَدِيَهْ٢ جَّغْ فَمَيْرَىْ جَّغْ
سَفَفَدَانَ اَرِى اَنُوْ حَرَم تَيِيَا سَفَرْتِ بَابِ جَّغْ اَنْجِغْ جَّغْ بَغْكَيْ
جَّغْ بَرَغْ بَّنَغْ مَلِغْ اَتَوَا بَّنَغْ غَرَمْفَسْ جَّغْ بَرَغْ رِبَاء جَّغْ اَرَقْ جَّغْ
لَدَغْ اَرَقْ جَّغْ سَلِيَانَ تِدِيپَا سَكَّلَ اَنُوْ حَرَمْ اَرِى اَنُوْ شُبْهَةْ تَيْبَا
پَا اَيْتَ بَرَغْ اَنُوْ شَكْ كَانَ حَلَلْنَ جَّغْ كَانَ حَرَمْنَا تَكَّسْنَ اَنُوْ
هَنْتَ تَيْتَيْلَا حَلَلْنَ جَّغْ هَنْتَ تَيْتَيْلَا حَرَمْنَا اَرِى فَرِجِي تَيْبَا
كُوْدُ دِرَكْسَ اُوْلَهْ دِفَكَىْ كَانَ سَكُوْرْ اَنُو دِحَرَمْكَنْ كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى
سَرْتَ دِيرِينَ تَيهْ كُودُ جَدِيكَّنْ مَاسِغْ چَرَ اَنُوْ لَاهِرْكَّنْ كُوْ اَللّٰهْ
تَعَالَى دِينَا قُرْءَنْ كَيَّ فَوكْنَ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حَافِظُوْنَ اِلَّا
عَلَى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُوْمِيْنَ هَرْتِنَا
جَّغْ سَكَابَيهْ جَلْمَ اَنُو غَرَكْسَ فَرْجِنَا اَغِغْ كَا فَمَاجِكَنْنَا اَتَوَا كَا
كُوْنْدِقْنَا پَا اَيْتَ هَنْتَ دِچَّلَا كُو شَرَعْ اَرِى دُوَا لَّغَّنْ تَيِبَا پَا اَيْتَ
كُوْدْ دِرَكْسَ اُوْلَهْ دِفَكَىْ مَفَهْ نَّغْكَّلْ كَا جَلْمَ اِسْلَامْ جَّغْ اُوْلَهْ دِفَكَى
پَوْكَوةْ بَرَغْ اَنُوْ حَرَمْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ غَاپَّپَرِى كَانَ دَدَامَّلَنْ اَللّٰهْ تَعَالَى
اَتَوَا دِفَكَىْ چِدْرَء كَانَ فِفِهَافَيْيَانْ بَتُوْرْ اَتَوَا تَّتَّنْدَنَنْ اَيْتَ اُوْلَه
كُوْدُ دِرَكْسَ لَّغَّنْ مَنَيهْ تَيْه اُوْلَهْ دِفَكَىْ پُوْرَةْ نَاءَوْنْ٢ بَءَىْ اَنُوْ
هَنْتَ هَدَىْ دِاَوْمَوغْكَّنْ كُوْ لَيْتَهْ سَبَبْ لَيْتَهْ جَّغْ لَّغَّنْ تَيهْ اَيْتَ
هِجِ٢نَ كَيْنَيهْ بَءَىْ اَرِى دُوَا سُكُوْ تَيْبَا پَا اَيْتَ كُوْدُ دِرَكْسَ اُوْلَهْ

جڠْ ڤَلَا اَوْمَوْڠَنْ دڠَنْ سَرْتَ مُوْجِي مَنَيهْ اَرِي كِتُوْ ڤَتَنَا تَيهْ
دِچَكَهْ كُوْ شَرَع كَڠْجڠْ نَبِي صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمْ كَالِمَ لَيْتَهْ تَيهْ
اُوْلَهْ دِفَكَيْ ڠَابَرْسِهْكَنْ مَنَيهْ اُوْلَهْ دِفَكَيْ مُوْجِي مَنَيهْ كَاڠْنَفْ لَيْتَهْ
تَيهْ اُوْلَهْ دِفَكَيْ ڠَلَعْنَةْ تَڠْسَنَ اُوْلَهْ ڠَاڠُوْ٢رَيڠْ كَانَ سَكَابَيهْ
دَدَامَلَنْ اَللّٰه تَعَالَى جڠْ اُوْلَهْ ڤَرِيكَنْ كَانَ سَكَبَيهْ اَنُوْ دِجَدِيكَنْ
كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى كِتُوْ سَوْتَيهْ لَمُوْنْ دِتَڠْتُوْكَنْ سَرُوَا بَءَيْ اَنُوْ دِڠُوْ٢رَيڠْ
اَتَوَا اَنُوْ دِچَرِيكَنْ مَنُوْسَ اَتَوَا سَتَوْحَيْوَانْ اَتَوَا بَتُوْ اَتَوَا كَايُوْ اَتَوَا
سَڠَ اَتَوَا چَاءِي اَتَوَا سَفَفَدَانَ سَلِيَانَ تِدِڤَا سَرُوَا بَءَيْ جَلْمَ
اِسْلَامْ اَتَوَا كَافِرْ اَنُوْ دِتَڠْتُوْكَنْ بَيْدَ٢ لَمُوْنْ عُمُوْمْ مَكَ ڤَا اَيْتَ هَنْتَ
نَاءُوْنْ٢ سَفَرْةِ لَاهِرْ اَللّٰهْ تَعَالَى اَنُوْ دِسَبُوْةْ دِينَا قُرْءَنُ الْعَظِيْمْ
لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الْكَافِرِيْنَ اَتَوَا لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الْكَاذِبِيْن تَتَاڤِ
اَرِي اُتَمَانَ مَهْ اُوْرَڠْ تَيهْ ڤَا اُوْلَهْ بَءَيْ ڠَلَعْنَةْ كَانَ نَاءُوْنْ٢ اَوْڠَيْ
كَاتُوْجُهْ لَيْتَهْ تَيهْ اُوْلَهْ دِفَاكَيْ ڠَدُعَاءكَنْ كَانَ سَهِجِ مَخْلُوْقْ اَللّٰهْ
تَعَالَى كَانَ كَاڠُوْرَيْڠَنْ نَنَا سَنَجِن ڠَنِيَايَ كَا مَنَيهْ ڤُوْنْ اُوْلَهْ بَءَيْ
ڠَدُعَاءكَنْ كَانَ كَاڠُوْرَيْڠَنْ تَيهْ اَڠْڠُوْرْ كُوْ مَنَيهْ سَرَهْكَنْ بَءَيْ اَيْتَ
فَڠَوْيَانْ اَيْتَ جَلْمَ كَا اَللّٰه تَعَالَى كَادَلَافَنْ لَيْتَهْ تَيهْ اُوْلَهْ دِفَكَيْ
مِزَحْ تَڠْسَنَ بَڤَوْلْ جڠْ اُوْلَهْ دِفَكَيْ سُخْرِيَةْ تَڠْسَنَ اُوْلَهْ دِفَكَيْ
ڠَوْمَوْڠْ هَرَيْ جڠْ اُوْلَهْ دِفَكَيْ اِسْتهْزَ بِالنَّاسِ تَڠْسَنَ ڠَهِنَاكَنْ كَا
فَدَ مَنُوْسَ فَدَ حَالْ هَ٢رَيَنْ كَارَانَ اَيْتَ كَابَيهْ اَنُوْ تِلُوْ فَرْكَارَ دِچَكَهْ
كُوْ كَڠْجڠْ نَبِي صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمْ جڠْ دَءِي اَرِي بَتَڠْ تَيْبَا
اَنُوْ مَتَكْ دِاَيَاكَنْ دِ مَنَيهْ كُوْدُ دِرَكْسَ اُوْلَهْ دِفَكَيْ ڤَتُوْ اَنُوْ حَرَمْ
جڠْ اَنُوْ شُبْهَةْ كُوْدُ دِفَكَيْ ڤَتُوْ حَلَلْ اَرِي اَنُوْ حَلَلْ تَيْبَا ڤَا اَيْتَ

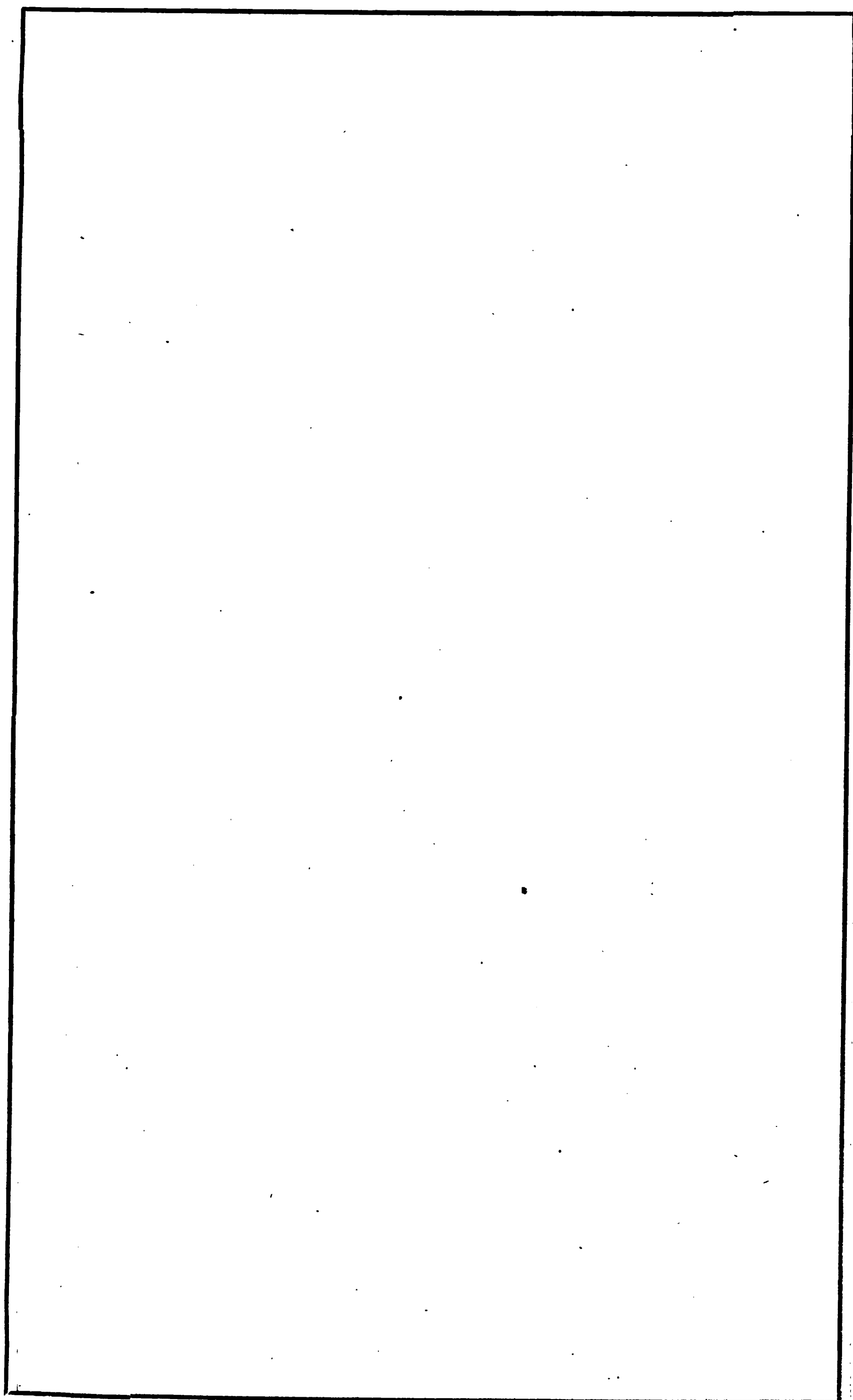
هَاتَىْ مَنَيهْ كَارَفْ دُنْيَا اَتَوْ اَخِيْرَةْ اَرِي رَڠْسَاءَنْ نَنَا لَيْتَهْ تَيهْ پَا
اَيْتَ تِنَا دَلَافَنْ فَرْكَارَ سَهِيجْ لَيْتَهْ تَيهْ كُوْدُ دِرْكَسْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ
بَوْهَوڠْ سَءْپَانَ اَتَوْ بَوْهَوڠْ بَپَوْلْ اَيْتَ فَوْنْ اُوْلَهْ بَءَىْ كَارَانَ اَرِي
بَوْهَوڠْ هَرَىْ تَيهْ اَنَا دِبِيَاسَكَّنْ مَتَكْ مَوَا كَانَ بَوْهَوڠْ اَنْپَا كُوْ
سَبَبْ اَيْتَ ڠَّسْ ڠَلَاهِرْ اِمَامُ الْغَزَالِ رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى اَرِي بَوْهَوڠْ
تَيْبَا اِنْدُڠْنَا سَكَابَيهْ دَوْسَ ڠَّدَىْ كَادُوا لَيْتَهْ تَيهْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ چِدْرَءْ
كَانَ جَڠْجِي تَڠَّسْنَ مَنَيهْ تَيهْ سَمَڠْسَ جَڠْجِي كُوْدُ سَمْفُرْنَكَّنْ
اُوْلَهْ سَوكْ پَلَاهَنْ اَڠِڠْ لَمُوْنْ سَبَبْ مَنَيهْ ضَرُوْرَةْ اَتَوْ سَبَبْ مَنَيهْ
هَنْتَ كَوْسَ كَانْلُوْ لَيْتَهْ تَيهْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ ڠُوْفَةْ جَلْمَ اَرِي هَرْتِنَا ڠُوْفَةْ
تَيهْ پَا اَيْتَ اُفَمَا مَنَيهْ ڠَوْمَوڠْكَّنْ جَلْمَ دِتُوْكَڠْنَ نَنَا فَدَ حَالْ
لَمُوْنْ كَدَيْڠَيْبَّنْ كُوْ اَيْتَ جَلْمَ اَنُوْ دِاَوْمَوڠْكَّنْ تَيهْ تَڠْتُوْ مَّرَنْ
ڠَّلَهَّنْ سَرُوَا بَءَىْ جَّڠْ اَنُوْ دِاَوْمَوڠْكَّنْ كُوْ مَنَيهْ صِفَةْ كَكُوْرَاڠَنْ
دِينَا بَدَانْ اَتَوَا دِينَا فَكَّوْيَيَانْ نَنَا اَتَوَا دِينَا اَڠَّامَنَا اَتَوَا دُنْيَانَ
اَتَوَا دِينَا فَفَاكَيْبَانْ نَنَا اَتَوَا دِينَا اِيمَهْنَ اَتَوْ دِينَا سَتَوْحَيْوَانَ اَتَوَا
دِينَا سَلِيَانَ تِدِپَا اَيْتَ سَكَبَيهْ اَوْمَوْڠَنْ اَنْپَانَ اَنُوْ ڠَّسْ دِسَّبُوْةْ
تَيهْ ڠُوْفَةْ ڠَرَنَ سَرْتَ مَتَكْ جَدِي ظَالِمْ سَنَجَنْ اَنْپَانَ
فَڠْ دِاَوْمَوڠْكَّنْ تَيهْ فَوْنْ ڠُوْفَةْ بَءَىْ ڠَرَنَ كَاٰوَفَةْ لَيْتَهْ تَيهْ اُوْلَهْ
دِفَكَىْ مَيْرَءْ تَڠَّسْنَ پَّلَا كَانَ اَوْمَوْڠَنْ سَرْتَ مَدُوْوَانْ ثُوْرْ ڠَبَّنَّرْكَّنْ
مَنَيهْ جَّڠْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ چِدْرَءْ تَڠَّسْنَ فَفَادُوْوَانْ دِينَا مَسْءَلَه عِلْمُ
سَرْتَ دَاتَڠْ كَا ڠَلُوْرَكَّنْ دَالِيلْ كَارَانَ سُوْفَيَا ڠَيْرَ٢ كَا بَتُوْرْ فَدُ تَيْبَيَا
جَّڠْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ مُنَاقَشَهْ فِي الْكَلَامِ تَڠَّسْنَ مَدُوْوَانْ كَانَ اَوْمَوْڠَنْ
بَتُوْرْ كَارَانَ اَيْتَ اَنُوْ تِلُوْ مَتَكْ پَّرِي اَڠَّنْ جَّڠْ ڠَكَّيْڠَّيْلُوْ دَڠَّنْ

اَوْفَتْ فْرُكَارَ سَهِيجْ كُوْدُ دِرْكَسَ اُوْلَهْ دِفَكَىْ ڤٓءڠْ كَانَ سَكَابَيهْ كَا اَنُوْ
دِحَرَمْكَنْ سَفَرْتِ دِفَكَىْ ڤٓءڠْ اَوَيْوَىْ اَنُوْ سَيْجَيْنْ كَادُوَا اُوْلَهْ دِفَكَىْ
ڤٓءڠْ مُدَبِلَىْ تَڠْكَسْنَ بُوْجَڠْ غَوْرَ اَنُوْ كَلَسِيفْ اَنُوْ مَتَكْ اَيَا شَهْوَةْ
كَانِلُوْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ ڤٓءڠْ جَلْمَ اِسْلَامْ سَرْتَ دِهِنَاكَنْ كُوْ مَنَيهْ اَيْتَ
جَلْمَ اِسْلَامْ تَيهْ كَااَوْفَتْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ ڤٓءڠْ كَانَ عَاءِيتْ جَلْمَ اِسْلَامْ
اَرِىْ چِلِيْ تَيْبَا اَنُوْ مَتَكْ دِاَيَاكَنْ كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى دِ مَنَيهْ سُوْفَيَا
دِفَكَىْ ڠَدَيْغَيْكَنْ اَنُوْ ڠِيجِ قُرْءَنْ جَڠْ اَنُوْ ڠِيجِ حَدِثْ نَبِي صَلَّى
اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمْ جَڠْ سُوْفَيَا دِفَكَىْ ڠَدَيْغَيْكَنْ اَنُوْ ڠِيجِ اُصُوْلْ اَنُوْ
ڠِيجِ عِلْمُ فِقْهْ اَنُوْ ڠِيجِ عِلْمُ تَصَوُّفِ اَرِىْ رَكْسَاءَنْنَا چِلِي تَيهْ
لِمَا فْرُكَارَ هِيجِ چِلِي تَيهْ كُوْدُ دِرْكَسَ كُوْ مَنَيهْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ
ڠَدَيْغَيْكَنْ سَكَابَيهْ بِدْعَهْ اَنُوْ دِچِلَا كُوْ شَرَعْ اَنُوْ هَنْتَ مُوَافَقَةْ
جَڠْ شَرَعْ كَادُوَا دِفَكَىْ ڠَدَيْغَيْكَنْ اَنُوْ ڠُوْفَةْ جَڠْدَءِي اَيْتَ دَوْسَ
ڠُوْفَةْ تَيهْ اُوْلَهْ دِسَڠْكَا تَڠْتُوْ كَا اَنُوْ ڠَوْمَوڠْ بَءَىْ اَنُوْ ڠَدَيْغَيْكَنْ
اَوْڠِىْ سَرُوَا بَءَىْ دَوْسَنَا جَڠْ اَنُوْ ڠَوْمَوڠْ تَيهْ كَاتَلُوْ اُوْلَهْ دِفَكَىْ
ڠَدَيْغَيْكَنْ اَوْمَوْڠَنْ جَفَاكَنْ اَنُوْ هَنْتَ مَنْفَعَةْ اَخِيْرَةْ كَااَوْفَتْ اُوْلَهْ
دِفَكَىْ ڠَدَيْغَيْكَنْ اَنُوْ سِيَا٢ كَالِمَ اُوْلَهْ دِفَكَىْ ڠَدَيْغَيْكَنْ جَلْمَ اَنُوْ
ڠَوْمَوڠْكَنْ كَاڠُوْرَيْڠَنْ بَتُوْرْ مَنُوْسَ اَرِىْ لَيْتَهْ تَيْبَا اَنُوْ مَتَكْ دِاَيَاكَنْ
كُوْ اَللّٰه تَعَالَى دِ اُوْرَڠْ اَيْتَ ڤَا اَيْتَ سُوْفَيَا ڠَلَوْبَكَنْ ذِكْرُ اللّٰهِ
تَعَالَى جَڠْ سُوْفَيَا نُدُهْكَنْ كَا سَكَابَيهْ كُوْلَ اَللّٰهْ تَعَالَى كَانَ جَلَنْ
اَنُوْ مَتَكْ دَاتَڠْ كَا اَللّٰه تَعَالَى كَا نَڠْكَرَ اَخِيْرَةْ جَڠْدَءِي لَيْتَهْ فِكَنْ
ڠَجَكْ كَانَ مِڠْكَوَىْ كَاهَدَيْيَانْ جَڠْ فِكَنْ ڤَرَمْ كَانْ مِڠْكَوَىْ كَاڠُوْرَيْڠَنْ
جَڠْ سُوْفَيَا مَنَيهْ مَنَڠْ ڠَڤَيْتَاكَنْ كُوْ لَيْتَهْ تَيهْ كَا كَارَفْ اَنُوْ اَيَا دِينَا

اَعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيْمِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

وَبِهِ نَسْتَعِينُ بِاللّٰه هَيْ سَكَابِيَهْ جَلْمَ اَنُوْ مُكَلَّف جَڠْ اَنُوْ ڠَارَهْ
كَسْنَڠَنْ دِ اَخِيْرَةْ اَرِي مَنِيَهْ تَيَهْ وَاجِبْ كُوْدُ ڠَرْكَس بَدَانْ سُمَاوَنْ
اَڠْڠُوْهَوْتَ مَنَيَهْ اَنُوْ تُوْجُهْ اُوْلَهْ مِڠْوَيْ دَوْرَكَا اَنُوْ دِچَڠْكَهْ كُوْ اَللّٰهْ
تَعَالَى پَا اَيْتَ مَنِيَهْ مُوْدُ ڠَرْكَس جَڠْ مَاتَ جَڠْ چَلِي جَڠْ لَيْتَهْ
جَڠْ بَتَڠْ جَڠْ فَرْجِي جَڠْ لَڠَنْ جَڠْ سُكُوْ ۞ كَارَنَ اَرِي نَرَكَا جَهَنَمْ
تَيَهْ تُوْجُهْ لَوَڠْنَا جَڠْ هَنْتَ اَيَا هِجِ جَلْمَ اَنُوْ مِڠْوَيْ اَسُفْ كَانَ
سَلَهْ سَهِجِ لَوَڠْ نَرَكَا جَهَنَمْ اَيْتَ اَڠِڠْ جَلْمِ اَنُوْ مِڠْوَيْ دَوْرَكَا كُوْ
اَڠْڠُوْهَوْتَنَا اَنُوْ تُوْجُهْ تَيْيَا اَرِي مَات تِيْيَا اَنُوْ مَتَكْ دِاَيَاكَنْ
دِ مَنِيَهْ كُوْ اَللّٰهْ تَعَالَى پَا اَيْتَ سُوْفَيَا مَنِيَهْ مَنَڠْ فِتُوْدُوهْ مَاتَ تَيَهْ
دِيْنَا سَكَابِيَهْ اَڠْڠُوْنْ اَنُوْ فَوْرَيْكْ دِ لَاوُةْ اَتَوَ دِ دَارَةْ جَڠْ سُوْفَيَا
مَنِيَهْ مَنَڠْ مِيْنْتَاءْ تُوْلُوڠْ مَاتَ تَيَهْ كَانَ عَلَقْسَنَاكَنْ سَكَبِيَهْ كَاارَفْ
مَنِيَهْ جَڠْ سُوْفَيَا مَنِيَهْ بِسَ پَهَڠْ كُوْ مَاتَ تَيَهْ كَانَ سَكَبِيَهْ اَنُوْ
اَلُوْسْ٢ جَڠْ كَانَ سَكَبِيَهْ اَنُوْ عَاهَيْڠْ٢ دِلُوْهُرْ لَڠِتْ جَڠْ دِجَرُوْ بُوْمِ
اَرِي سَڠْكَسْ دِجَڠْ كُوْدُ دِفَكَيْ تَنْدَءْ اَنُوْ نُدُهْكَنْ كَانَ اَيْنَا ذَاتْ
اَللّٰهْ تَعَالَى جَڠْ سَكَبِيَهْ صِفَتْنَ اَرِي رَكْسَاءَنْنَا مَاتَ تَيَهْ اَيْتْ

كـتــاب تــصــوّف

RETURN TO → **CIRCULATION DEPARTMENT**
202 Main Library

LOAN PERIOD 1 **HOME USE**	2	3
4	5	6

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS

1-month loans may be renewed by calling 642-3405
1-year loans may be recharged by bringing the books to the Circulation Desk
Renewals and recharges may be made 4 days prior to due date

DUE AS STAMPED BELOW

JAN 13 1984		
JAN 23 1984		

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, BERKELEY
FORM NO. DD6, 60m, 1/83 BERKELEY, CA 94720